

บทนำ

ไมอามี รัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา

หน้าศาลสูงอากาศร้อนไปด้วยเปลวแดด ท้องฟ้าสีครามไม่มีเมฆสักก้อน แต่อากาศร้อนถึงขนาดนั้นก็ไม่ทำให้ฝูงนกขาวที่มารอสัมภาษณ์นายจำเลยชื่อดังทอดอวยไปได้

แมทธิว เวสต์ เดินออกมาจากห้องพิจารณาคดีด้วยใบหน้าหล่อเหลาแต่เรียบเฉย หลังศาลตัดสินให้แอนโทนี ลูกความมาเฟียอิตาลีของเขา แพ้คดีกรรมชกทรัพย์และตั้งตนเป็นมาเฟีย

แมทธิวเดินผ่านสายตาอาฆาตจากบรรดาพี่น้องของแอนโทนีออกจากห้องพิจารณาคดีไปแบบมีนัย หลังจากนี้เขาคงต้องงดเข้าร้านอาหารอิตาลีสักพักใหญ่ๆ เพราะถ้าเข้าไปอาจจะไม่ได้กินแค่อาหาร อาจมีจานหลักเป็นรองเท้าหรือขนมหวานเป็นลูกปืนตบท้ายมาให้ลืมท้องนานขึ้นกว่าเดิม มันช่วยไม่ได้ที่ต้องงดกินของโปรดสักพัก เพราะแอนโทนีเป็นเจ้าของร้านอาหารอิตาลีชื่อดังที่สุดในฟลอริดา ดังจนสามารถเปิดร้านให้ญาติพี่น้องช่วยกันบริหารอีกกว่าสิบสาขา

แน่นอนคนอิตาลีรักพี่น้องพอๆ กับรักการทำอาหาร ใครทำพี่น้องคนอิตาลีเจ็บต้องเจ็บกว่า และตอนนี้เขาน่าจะเป็นหัวข้อสนทนาบนโต๊ะมือค้ำของคนอิตาลีครึ่งฟลอริดาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“คุณเวสต์จะกลับออฟฟิศเลยไหมครับ”

ไมค์ โรดิเกอร์ส ผู้ช่วยทนายหนุ่มบราซิลกล้ำเน่น ผมใส่เสื้อจนเรียบกริบ รับแฟ้มคดีจากเจ้านายมาถือไว้

“ก็ดีเหมือนกันนะคุณโรดิเกอร์ส ฉันว่าจะกลับไปตั้งหลักสักหน่อย”

แมทธิวหยุดยืนหน้ากระจกบานสูงริมผนังก่อนถึงหน้าประตูศาล เขาขยับเนกไทให้เข้าที่แล้วดึงเสื้อสูทแบรנדดังให้กระชับตัว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเรียบเฉยเมื่อมองตัวเองในกระจก

“ไปกันเถอะไมค์ ผมเร่งรอจิกจกความฟ่ายแพ้ของเราอยู่หน้าประตูศาลแล้ว”

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากแล้วเดินก้าวขายาวๆ ไปที่หน้าประตู และเมื่อพ้นประตูศาล ผมนักข่าวที่รออยู่หน้าบันได้ก็วิ่งเข้ามา เบียดเสียดกันเพื่อยื่นไมค์ของช่องตัวเองมาจ่อให้ใกล้ที่สุดจนแทบจะทิ่มปากเขากล้องโทรทัศน์ถูกยกขึ้นพร้อมๆ กันแล้วทุกตัวก็จ่อมาที่หน้าเขา

“คุณเวสต์คิดยังไงกับการตัดสินของลูกขุนครับ” นักข่าวจากโทรทัศน์ช่องดังตะโกนผ่านหัวใครหลายคน

“คุณเวสต์คิดว่า การตัดสินในวันนี้จะทำให้ปัญหาการชิงพื้นที่ของมาเฟียอิตาลีกับมาเฟียรัสเซียรุนแรงขึ้นไหมคะ”

“ขอทางหน่อยครับ คุณเวสต์ไม่มีอะไรจะพูด ทุกอย่างเป็นไปตามที่ศาลตัดสิน เราจะไม่ละเมิดอำนาจศาล” ไมค์ดันนักข่าวที่ยืนออบิดทางอยู่ออกอย่างยากลำบาก

แมทธิวได้แต่ยิ้มแล้วเดินแหวกฝูงนักข่าวลงมาจากบันไดก่อนพุ่งตรงไปที่รถออดี้เอสแปดสีดำสนิทที่คนขับรถจอดรออยู่ริมบาทวิถี และเมื่อเขาปิดประตुरถ ความเสียบก็กลับมาอีกครั้ง

“ไมค์ เดียวถึงออฟฟิศแล้วสั่งพิชชามาเลี้ยงทุกคนนะ กินกันให้จุกตายไปเลย”

ติด! ติด! เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นทันทีที่รถเคลื่อนตัวออกไป
แมทธิวมองขึ้นบนหน้าจอแล้วยิ้มมูมปาก

“โง่เพื่อน แพ้ได้ไงวะ ไม่สมกับเป็นคุณเวสต์เลย”

เสียงจากปลายสายทำเอาเขาอยากต่อหยหน้าไอ้เพื่อนรักสักหมด
ระบายแค้นในอกให้มันบาลงบ้าง

“แพ้นะเป็นเรื่องธรรมดา นะไอ้คุณเดวิด” แมทธิวมองสาว ๆ ที่
สวมชุดบิกินีเดินอยู่บนถนนเลียบชายหาดด้วยสายตาว่างเปล่า

“ไหนว่าลูกซุนเอนมาจากนาย หรือมีใครเล่นตุกติก” เดวิดยก
แก้วเครื่องดื่มสีฟ้าใสขึ้นจิบอย่างสบายๆ

“ลูกซุนก็เป็นแบบนี้แหละ อย่าไปใส่ใจเลย เจอน้ำตาเข้าหน่อย
ก็เอนแล้ว ธรรมดาทั้งนั้น”

“ทำไมพูดเหมือนยอมรับความพ่ายแพ้อย่างนั้นวะแมท”

“นายลืมไปหรือเปล่าว่างานของฉันคือยืนอยู่ข้างฝ่ายแพ้อยู่แล้ว
เพื่อน แค่นึก่อนนะเดฟ คินนี่เจกัันที่ร้านเดิม”

แมทธิววางสายเพื่อนรักแล้วถอนหายใจเบาๆ เขามองออกไป
นอกหน้าต่างรถคันหรู เห็นสาว ๆ สวมบิกินีเดินเต็มหาด ไซ้...
มหาวิทยาลัยปิดเทอมใหญ่แล้ว หาดไม้อามีก็จะกลับมาครึกครื้นอีก
ครั้ง เต็มไปด้วยหนุ่มหล่อและสาวสวยที่เดินอวดหุ่นกันว่อนไปทั้งหาด
แล้วสิ่งที่ตามมาก็คือคดียัฒขึ้น ซิงทรัพย์ ทะเลาะวิวาท หนึ่งหวง ฆ่ากัน
ตาย จนคิดว่าความคดียัฒของเขานั่นไปถึงสิ้นปีเลย

แต่นั่นก็ทำเงินให้สำนักงานทนายความของเขาเป็นกอบเป็นกำ
จากการเป็นทนายจำเลย เขาไม่ได้คิดปกป้องคนผิดให้ลอยนวล แต่
คิดสูบเงินจากคนผิดที่อยากหลุดคดีต่างหาก ไม่มีใครอยากติดคุก
โดยเฉพาะนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ซึ่งพ่อแม่
ทุ่มเงินไม่อั้นให้เขาสู้ตายเพื่อลูกจะได้ไม่มีประวัติติดตัว

‘แพ้กัรวย ชนะยักรวยกว่า’ คือนโยบายของเขา ซึ่งทนาย

ทุกคนในบริษัทต้องจำใส่ใจไว้ให้ดี ผิดจากนี้คือทำงานด้วยกันไม่ได้
ทนายของเขาต้องฉลาด ปลิ้นปล้อน กะล่อน และดรามามาชนิดที่ฮอลลี-
วูดต้องเรียกตัวไปแคสติง แอ็กติงยามอยู่หน้าบัลลังก์ต้องมาเต็ม ยิ่ง
ลูกขุนเป็นพวกดรามายิ่งต้องจัดให้หนัก เกรี้ยวกราดเพื่อชักจูง ร้องให้
เหมือนลูกความเป็นพี่น้องคลานตามกันมาก็ดังต้องทำ แม้จะรู้อยู่แก่ใจ
ว่าลูกความตัวเองผิด แต่เพื่อเงินต้องทำให้ได้

แมทธิวไม่สนใจชื่อเสียงด้านลบ หรือถูกมองด้วยสายตาเหยียด
หยามจากฝ่ายโจทก์ที่กำลังปกป้องคนเลว เขาก็แค่ทำหน้าที่ของ
ตัวเอง สู้กันตามพยานหลักฐานที่มี แพ้ก็คือแพ้ ชนะก็ถือว่ากำไร ถ้า
เขาสืบแล้วลูกความของตนเป็นฝ่ายถูกจะสู้เต็มที่ เขาจะไม่ยอมให้
คนดีต้องติดคุกโดยไม่ได้ทำความผิด

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

เมษามาถึงบ้านเกือบสามทุ่ม หลังจากประชุมเรื่องคดีล่อซื้อ
โคเคนเสร็จ เธอจอดรถแล้วเดินไปปิดประตูรั้วบ้าน ลากร่างหิวโซขึ้นไป
อาบน้ำที่ชั้นบน ก่อนลงมาที่ครัว เปิดตู้เย็นแล้วคุ้ยหาของกินที่น่าจะมี
อะไรเหลืออยู่บ้าง ตอนนั้นเธอหิว และพร้อมที่จะหลับได้ทุกนาที สุดท้าย
เมื่อในตู้เย็นไม่มีอะไรนอกจากโยเกิร์ตหมดอายุกับน้ำเปล่า เธอจึงเสียบ
ปลั๊กกาต้มน้ำไฟฟ้าแล้วหยิบจิกคัปมาแกะแบบแข็งๆ

“ถ้าเจ้านวออยู่คงได้กินอะไรดีๆ กว่านี้”

เมษาบ่นเบาๆ เมื่อคิดถึงพี่ชายตัวแสบที่เห็นแก่การมีผิว เลย
กล้าทิ้งน้องสาวไว้คนเดียว แล้วหนีไปแต่งงานมีผิวฝรั่งเป็นตัวแทน
ที่เยอรมนี แคมตอนนี้ยังเปิดร้านเบเกอรี่เล็กๆ ด้วยกันอีก ในขณะที่เธอ
อายุจะแตะเลขสามในอีกเดือนสองเดือนยังไม่มีแม้แต่ปลายผมของ
เนื้อคู่มาปรากฏให้เห็น

เสียงรถมาจอดที่หน้าบ้าน เมษารีบถอดปลั๊กกาต้มน้ำไฟฟ้าแล้ว

เดินไปหยิบปืนที่ซ่อนเอาไว้ในลิ้นชักในครัว ตอนนี้อย่างไรต้องระวังตัวทุก
นาที ตั้งแต่เธอไปลงมืองานปาร์ตี้ไอซ์ของลูกชายนักการเมืองชื่อดัง
จนลงหนังสือพิมพ์อยู่สองสัปดาห์ หญิงสาวจึงกลายเป็นบุคคลที่น่าจะ
ได้กินบุฟเฟต์ลูกตะกั่วฟรีแบบไม่อันจกไอ้ตัวพ่อที่เป็นนักการเมือง
ชื่อดัง

“ไอซ์ นี่อาเอง” เสียงคุ้นหูดังขึ้นที่หน้าประตู

เมฆาริบบเปิดประตูเมื่อคนที่มาคือพลตำรวจตรีมานิธ ผู้เป็นนาย
และอาแท้ๆ ของเธอเอง

“คุณอามืออะไรด่วนหรือคะ” หญิงสาวปลดเชฟตีป็นในมือทันที

“ฉันมีเรื่องด่วน รอไม่ได้ ไอซ์รีบไปเก็บของเดี๋ยวนี้ ฉันซื้อตัวไป
เยอรมันให้แกแล้ว เครื่องออกดีหนึ่ง” ผู้การมานิธส่งตัวเครื่องบินให้
เมฆา

“ทำไมคะ เกิดอะไรขึ้น ทำไมไอซ์ต้องไปเยอรมันตอนนี้”

“มันจะให้มือปืนรับจ้างเล่นแกตอนรุ่งเช้า ตอนนี้อยู่ในห้องอากำลัง
หาตัวมือปืนอยู่ ไอซ์เชื่ออา หลบไปเยอรมันสักพัก แล้วอาจจะส่งข่าวไป
ถ้าสถานการณ์มันดีกว่านี้ รีบไปเก็บของ เอาที่จำเป็นพอ”

“แต่...” เมฆามองตัวเครื่องบินในมือแล้วไม่เข้าใจ

“ไอซ์ นี่เป็นคำสั่ง! หลบไปก่อน เก็บเนื้อเก็บตัวให้ดี ไปอยู่เงียบๆ
กับไอ้ธันวาสักพัก ที่นั่นอันตรายเกินไป ฉันปล่อยให้แกอยู่คนเดียวไม่ได้
เข้าใจไหม!”

“คะ” เมื่อผู้เป็นนาย ครู และอาแท้ๆ พูดเสียงแข็ง เมฆาจึง
พยักหน้าแล้ววิ่งขึ้นชั้นบนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เก็บเอกสารและของจำเป็น
ลงกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ไม่ถึงสิบห้านาทีเธอก็พร้อมเดินทางที่ไม่รู้วัน
กลับแล้ว

ผู้การมานิธยื่นซองเอกสารสีขาวประทับตราสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติให้เธอ

“นี่เป็นเอกสารลับที่สถานทูตเยอรมันออกให้ใช้แทนวีซ่า แกถือเอกสารนี้ไปยื่นที่ช่องตรวจคนเข้าเมืองเยอรมัน ตอนนี่เลขพาสปอร์ตกับชื่อแกเข้าระบบของเขาแล้ว ไม่ต้องห่วงบ้าน เดี่ยวฉันจะมาดูให้แกเอง”

เมษาพยักหน้าแล้วเดินตามมาในช่อออกจากบ้านไปขึ้นรถตำรวจที่จอดรออยู่

“ฉันจะไปส่งที่สนามบิน”

“ขอบคุณมากนะคะ” หญิงสาวส่งกุญแจบ้านให้เขาแล้วถอนหายใจเบาๆ

“คิดซะว่าไปพักร้อนก็แล้วกันนะไอซ์”

ผู้การมาโนชให้ลูกน้องออกรถทันที เขาจะไม่ยอมเสี่ยงอีกแล้ว เมษาเป็นหลานสาวคนเดียวของเขา ไม่นับธันวาที่เกิดมาเป็นหลานชาย แต่ขอเปลี่ยนเป็นหลานสาวเอาตอนหลัง เขาเสีย ‘พืมนัส’ ไปเพราะคดีเกี่ยวกับนักการเมืองคนหนึ่ง เขาจะไม่ยอมเสียหลานสาวไปอีกคน

เขารู้อยู่แล้วว่าสองพ่อลูกนี้ต้องเอาคืนเธอแน่ เพราะการบุกจับคราวนี้ได้หลักฐานเป็นของกลางวางเกลื่อน ใต้ตัวลูกยังเมายาไม่มีสติอยู่เลย นักข่าวตามไปถ่ายรูปมือเป็นระวิง เพราะคนที่ร่วมงานปาร์ตียาครั้งนี้มีแต่ลูกไฮโซทั้งนั้น ชื่อร้อยตำรวจเอกเมษา รังสิยาพัฒน์ ดังกระฉ่อนในคืนเดียว เนื่องจากสื่อเล่นข่าวนี้อย่างหนัก และนั่นทำให้หลานของเขามีอันตราย

“ยินดีต้อนรับคุณเวสต์” บอดี้การ์ดผิวสีร่างยักษ์ที่สวมชุดสูทสีดำเดินมาเปิดประตูรถออดี้เอสแปดสีดำ หลังจากจอดหน้าเมมเบอร์คลับกลางเมืองไมอามี

“เดฟมาหรือยัง” แมทธิวยื่นทิปให้เขา

“มาแล้วครับคุณเวสต์”

แมทธิวเดินผ่านประตูกระจกสีดำสนิทเข้ามาคนเดียว แสงไฟเสียงเพลงดังกระหึ่มเหมือนทุกคืนที่เขาไปที่นี้ สาวๆ ไฮโซคุ่นหน้าหลายคนเดินมาทอดสายตาให้และส่งยิ้มหวานชวนให้ลืมหูลง แต่ ‘คุณเวสต์’ กลับเดินตรงไปที่ห้องรับรองส่วนตัวซึ่ง ‘ไอ้เดฟ’ เพื่อนซี้ของเขานั่งเป็น ‘มหาราช’ อยู่ท่ามกลางสาวบาร์หกคน

“มาแล้วหะอครับคุณเวสต์” เดวิดทักยิ้มๆ แล้วพยักพเปิดให้สาวผมสีน้ำตาลทองซึ่งสวมชุดรัดรูปอวดหุ่นสุดเอ็กซ์สองคนเดินไปนั่งข้างๆ เพื่อนซี้ของเขา ที่ทำหน้าที่เหมือนใครบังคับให้มาเที่ยวทั้งๆ ที่เป็นคนเอ๋อปากชวนเขาเอง

แมทธิวรับแก้วเหล้าจากสาวน้อยหนึ่งในหกคนมาจิบ ในขณะที่สองสาวซุกเข้ามาเกาะแขนทั้งสองข้างของเขาทันที โดยที่ชายหนุ่มไม่ได้เชื่อเชียว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร สาวบาร์ที่คลับส่วนตัวนี้รู้จัก

‘คุณเวสต์’ ดีทุกคน ทนายหนุ่มหล่อ รวย เช็กชี๊ ซี้เล่น ไม่หวงตัว ที่สำคัญยังไม่มี ‘คุณนายเวสต์’ เป็นตัวเป็นตน สาวๆ ที่นี้ล้วนอยากจะลองชิม ‘คุณเวสต์’ ดูสักครั้ง แต่เขาไม่เคยพาใครออกไป แค่มายืนนั่งดื่มเหล้า ฟังเพลงกับเพื่อน นั่งให้สาวๆ ลวนลามเล่นแล้วก็กลับโดยไม่สนใจจะหิ้วสาวบาร์ขึ้นรถไปด้วยนอกจากพวกสาวไฮโซด้วยกัน

“เครียดอะไรวะแมท” เดวิดถามขึ้นเมื่อเพื่อนชี้เอาแต่นั่งมองแก้วเหล้าในมือโดยไม่พูดอะไรสักคำ

“เปื้อ” แมทริวยิ้มมุมปาก

“เปื้อก็หาใครไปแก้เปื้อสิ สาวๆ หกคนนี่แก้เปื้อได้สินะ”

“ฉันเปื่องาน”

“ฮะ!” เดวิดแทบล้าลักเหล้า นี่เพื่อนชี้เปื่องานที่ทำรายได้เป็นกอบเป็นกำมากกว่าบริษัทขายเรือยอชต์ของเขาไม่รู้กี่เท่า

“เดี๋ยวจะไอ้แมท” ชายหนุ่มวางแก้วเหล้าลงแล้วโบกมือไล่ให้สาวๆ ทั้งหกคนออกไปจากห้อง ไม่ได้การแล้ว นี่เพื่อนบ้าของเขามันเป็นอะไร

“เล่าให้ฉันฟังได้ไหม” เดวิดถามทันทีเมื่ออยู่กันตามลำพัง

แมทริวมองไปนอกห้องรับรองแล้วรู้สึกวาคืนนี้มันวุ่นวาย หนวกหูอย่างบอกไม่ถูก แสงสีจากโซวบันเวทีที่นาตึ้นตาตึ้นใจกลับทำให้ปวดหัวยิ่งกว่าเดิม ทั้งๆ ที่เมื่อคืนก่อนเขาก็เพิ่งมาที่นี้ คืนนั้นยังไม่รู้สึกอะไรแบบนี้เลย มิหนำซ้ำยังเมาสุดเหวี่ยงอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วเดินออกจากห้องเธอในตอนเช้าแบบแสงๆ โดยไม่รู้วาระอะไรด้วยซ้ำ

“ฉันไม่รู้วาทัวเองเป็นอะไรวะเดฟ ตั้งแต่ออกจากห้องพิจารณา คดีมันเหมือนมีอะไรคาใจ ศาลตัดสินไปแล้ว แต่ฉันรู้สึกเหมือนมันไม่จบ นึกไม่ออกว่าเรื่องอะไร พอกลับบริษัทก็เจอลูกน้องมาปรึกษาเรื่องลูกค้าอีกสามคดี ปวดหัวเป็นบ้า ฉันเปื้อไม่อา มี เปื่องาน เปื้อ

ความวุ่นวาย ชีวิตที่มันซ้ำซาก ทุกวันเหมือนเดิม ตื่นเข้ามาเข้าบริษัท ว่าความ ประชุม กินข้าว ไปศาล ตกเย็นกินเหล้า อีบหญิง นอน ฉันท่องวงจรีวะเดฟ”

“วิกฤติวัยกลางคนหรือเปลวอะแมท ผู้ชายก็มีฮอริโมนแปรปรวน นะโว้ย”

“อาจจะใช่” แมทริวแค้นหัวเราะ

“ถ้านายคิดว่าชีวิตมันซ้ำซากก็ลองหาอะไรใหม่ๆ ทำดูสิ เลี้ยงหมาใหม่ ผู้หญิงชอบผู้ชายรักสัตว์”

“ไม่ ฉันเกลียดหมา”

“จันทาแฟน”

“ฉันเบื่อผู้หญิง”

“จันลองผู้ชาย”

“ไอ้เดฟ!!”

“โอเคเพื่อน ถ้าเบื่อขนาดนี้ก็ไปเที่ยวสิ ไปขับรถเล่นไกลๆ ถ้าที่มันวุ่นวายเกินไปก็ไปหาที่เงียบๆ บางทีถ้านายได้อยู่กับตัวเอง สักพัก นายอาจจะรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร หรือถ้าไม่รู้ว่าจะไปไหนก็ไปหาพ่อกับแม่ก็ได้ แล้วค่อยกลับมาทำงาน นายทำงานตลอดเวลา สามปีแบตคงอ่อนแล้ว ไปชาร์จแบตบ้าง สมองจะได้โล่งๆ”

“ไปชาร์จแบตเหรออ” แมทริวหันไปมองหน้าเพื่อน

“ใช่ ไปชาร์จแบต ไปพักร้อน หยุดคิดเรื่องงานสักอาทิตย์ อยากทำอะไรก็ทำ อยากไปไหนก็ไป ไปหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ เจอคนใหม่ๆ ที่ไม่ใช่ลูกความดูบ้าง ลองดูซิว่ามันจะดีขึ้นไหม จันจำได้ว่านายเคยอยากเขียนหนังสือกฎหมายสักเล่มไม่ใช่เหรออ ลองหาที่เงียบๆ แล้วเริ่มต้นเขียนหนังสือดูก็ได้”

แมทริวมองผู้คนที่มากมายที่เดินร่ากันอย่างสนุกสนานกับดีเจ เพลงแร็ปที่สวมหัวแมวยักษ์อยู่ด้านนอกแล้วรู้สึกว้าว ไม่อามีวุ่นวายจน

เขาลืมความตั้งใจเดิมที่คิดจะเขียนหนังสือไปสนิท เขาคงอยู่ที่นั่นนานเกินไปแล้ว บางทีถ้าเขาได้อยู่ในที่เงียบๆ เสียบ้างคงดีขึ้น

“ขอบใจมากนะเดฟ บางทีร่างกายฉันอาจจะต้องพักอ่อนอย่าง ที่นายว่าจริงๆ”

กลืนขนมปังอบหอมฉุยลอยขึ้นมาปลุกเมษาที่กำลังหลับสนิทให้ลุกขึ้นจากเตียงทันทีเหมือนโดนอาคม เธอหยิบโทรศัพท์มือถือมาดูเวลาซึ่งเพิ่งตีห้าเท่านั้นเอง แต่เสียงคนทำงานซึ่งดังอยู่ที่ชั้นล่าง และกลืนขนมปังหอมกรุ่นี่แรงมหาศาล ดึงให้เธอวิ่งไปแปรงฟันแล้วเดินลงมาถึงชั้นหนึ่ง ซึ่งอันวากับเอ็ดดี้เปิดเป็นร้านขนมปังโฮมเมดเล็กๆ กันสองคน

“ตื่นแล้วหรอยะ” อันวาทันไปมองเมื่อได้ยินเสียงคนเดินลงบันได ไม่บอกก็รู้ว่าน้องสาวสุดที่รักคนเดียวตื่นแล้ว

“หอมจังเลยเจ้า กินได้ปะ” เมษาเดินไปจับแก้มพี่ชายแล้วมองขนมปังที่เพิ่งอบเสร็จใหม่ๆ จากเตา

“กินซิ ไปซิงกาแฟมาให้ฉันกับผัวด้วย”

หญิงสาวเดินลืวๆ ไปที่หน้าร้าน เธอเปิดเครื่องซิงกาแฟแล้วจัดการซิงกาแฟสดตามสูตรที่อันวาสอนอย่างคล่องแคล่ว ก่อนยกไปเสิร์ฟให้ ‘พี่ชาย’ กับ ‘พี่เขย’ ที่กำลังจัดขนมปังลงถาด

“เป็นไง ใช้ได้ไหม” เมษาลุ้นด้วยใจจะทีกเมื่อทั้งสองคนเริ่มชิมกาแฟฝีมือเธอ

“ได้นะ ผมให้ผ่านสำหรับการซิงเองครั้งแรก” เอ็ดดี้ยกนิ้วโป้งให้

“แบบนี้ไอซ์ก็ช่วยหน้าร้านได้แล้วสิ” เมษายิ้มแก้มแทบปริ

“ถ้าเอ็ดดี้ให้ผ่านฉันก็โอเค ถ้าอย่างนั้นวันนี้แกช่วยจัดขนมปังใส่ถุงก่อน พูดภาษาเยอรมันไม่ได้อย่าเพิ่งรับออเดอร์เลย เดี่ยวจะชวย”

“เฮ้! ดีจังเลย เค้าอยากช่วย ไม่อยากอยู่ว่างๆ อะ”

“ฉันไม่ให้แกอยู่ว่างๆ หรือก นับจากวันพรุ่งนี้ฉันจะสอนแกทำขนมปัง”

“เอาๆ เค้าอยากเรียน สอนวันนี้เลยก็ได้”

“เออ เดียวจะสอนให้ จั๊นเริ่มต้นที่แกไปช่วยพี่เขยจัดขนมปังลงถาดก่อน ร้านจะเปิดแล้ว”

“คะเจ้” เมษารีบหยิบที่คีบกับถาดมาจัดขนมตามที่เอ็ดดี้สอน ธันวาจิบกาแฟ นั่งอมยิ้มมองน้องสาวคนเดียวที่รู้สึกจุกช่วยเอ็ดดี้จัดขนมปังลงถาดแล้วสบายใจขึ้นอย่างบอกไม่ถูก หลังจากเครียดจนนอนไม่หลับเมื่ออาามาโนชโทรศัพท์ทางไกลมาหาด่วนเรื่องหญิงสาวจะถูกลอบฆ่า ธันवादัดสินใจให้เมษาหนีมาอยู่กับเขา เพราะจะปลอดภัยที่สุด อย่างน้อยๆ ก็จนกว่าอาามาโนชจะจัดการพวกมันได้

หลังจากนัดเวลาเดินทางกับอาามาโนชแล้ว เขากับเอ็ดดี้ปิดร้านแล้วรีบขับรถไปดิสเชิลดอร์ฟ ซึ่งต้องใช้เวลาถึงหกชั่วโมงกว่าจะถึง พวกเขาเปิดห้องโรงแรมเล็กๆ เพื่อนอนรอน้องสาวตัวดีที่จะบินมาถึง สนามบินนานาชาติดิสเชิลดอร์ฟในตอนเย็น

วินาทีที่เขาเห็นเมษาเดินลากกระเป๋าใบเล็กออกมาจากช่องทางสำหรับผู้โดยสารขาออกแล้ววิ่งเข้ามากอดเขาไว้นั่น ทำให้เขารู้สึกว่าความทุกข์ ความกังวลหายไปหมด เมื่อได้น้องสาวคนเดียวมาอยู่ในอ้อมแขนล้ำ ของเขาด้วยความปลอดภัย

หกโมงเช้า เมษาอาบน้ำเสร็จก็วิ่งลงมาน้ำร้าน คั่วผ้ากันเปื้อนสีดำมาคาดทับเสื้อเชิ้ตสีขาวแล้วมายืนรอลูกค้าคนแรกที่จะมาตอนหกโมงสิบห้า นาที ร้านขนมปังของธันวากับเอ็ดดี้เป็นร้านเล็กๆ กลางเมืองในย่านชนบทเก่าแก่ของเยอรมนี ที่รอดพ้นจากการถูกระเบิดสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

เอ็ดดี้ตัดสินใจปรับปรุงชั้นหนึ่งของบ้านสี่ชั้นสไตล์บารอคสีขาว หลังคาทรงสูงสีแดง ให้กลายเป็นร้านกาแฟกับขนมปังโฮมเมดตาม ไอเดียของธันวา เพราะบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในย่านเมืองเก่าแก่มายังอยู่ใกล้ สถานีรถไฟและป้ายรถเมล์ อีกทั้งยังเป็นเมืองท่องเที่ยวอีกด้วย จึงมี ผู้คนและนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมโบสถ์เก่ากับเมืองสไตล์บารอคเก่าแก่ ที่มีอายุหลายร้อยปี ทำให้ขายขนมปังกับกาแฟได้ทั้งวัน

เมษายนอมรับว่าเธอตื่นเต้นมากเมื่อได้มาอยู่ที่นี้ ตื่นเต้นเมื่อเห็น โลกใหม่ที่ต่างจากโลกใบเดิมของเธอแบบสุดขีด ทั้งเมืองเงียบสงบและ สวยเหมือนรูปถ่ายจากโปสการ์ด ได้อยู่ในบ้านสวยสไตล์โบราณที่มี กลิ่นขนมปังหอมๆ และกลิ่นเมล็ดกาแฟใหม่ๆ หอมตลบอบอวล ทั่ววัน ช่วยให้จิตใจที่เคยว่าวุ่นสงบลงได้มาก

วันนี้เป็นวันแรกที่เธอไม่ต้องไปวิ่งไล่จับผู้ร้าย ไม่ต้องวางแผนล่อ ซื้อ ไม่ต้องเข้าประชุมเรื่องคดี ไม่ต้องไปให้ปากคำที่ศาล และไม่ต้อง พกปืนตลอดเวลา ช่วงเป็นพักร้อนที่น่ารื่นรมย์อะไรอย่างนี้

“เป็นไง น้อยไหม ไปพักก่อนก็ได้นะไอซ์” เอ็ดดี้ถาม
น้องเมียที่กำลังเก็บแก้วกาแฟไปไว้ในอ่างล้างจาน

ตั้งแต่เปิดร้านมาเขายังไม่เห็นเมษาหยุดมือเลย เดี่ยวชงกาแฟ เดี่ยวจัดขนมปังใส่ถุงให้ธันวา เดี่ยวมาช่วยเขาทำขนมปัง พอลูกค้า ลูกออกจากโต๊ะ เธอก็เดินเข้าไปทำความสะอาดเพื่อรอลูกค้าคนใหม่ แทนที่ จนนีป้ายสองโมงแล้วเธอก็ยังไม่หยุดพัก

“ไม่เห็นเหนื่อยหรอก สนุกมากกว่า วันนี้ลูกค้าเยอะจริงๆ นะ”

“ช่วงนี้ดอกไม้กำลังบาน อากาศกำลังดี คนเลยมาเที่ยวเยอะ วันอาทิตย์ร้านหยุด เธอลองขี่จักรยานไปเที่ยวทุ่งดอกกลาเวนเดอร์สิ บ้าน ข้ามสะพานตรงประตูเมืองออกไปไม่ไกลหรอก”

“จริงเหอะ ถ้าวันอาทิตย์ไอซ์ขอขี่จักรยานไปเที่ยวหน่อยนะ

อยากเห็นดอกลาเวนเดอร์จริงๆ สักที”

“ได้เลย บ่นไปสำรวจให้ทั่วเมืองเลยก็ได้เนะ เผื่อจะเจอหนุมเยอร์มันหล่อๆ ถูกใจสักคน เธอจะได้มาอยู่ที่นี่ด้วยกัน” เอ็ดดี้หัวเราะลั่น

“เป็นความคิดที่ดีมากพี่ชาย ถ้าได้แต่งงานนะ เค้าจะปิดตำบल्लीียงเลย” เมษาหัวเราะคิกๆ แล้วหยิบขนมปังที่เอ็ดดี้เพิ่งอบเสร็จใหม่ๆ มาจัดลงถาดเตรียมขายในช่วงบ่าย

ตอนเย็นเมษาหัวถึงน้ำออกไปรดน้ำดอกไม้ในกระถาง หน้าร้าน เธอเห็นนักท่องเที่ยวเริ่มทยอยกลับขึ้นรถโค้ชกันแล้ว ผู้คนเริ่มบางตาลง จะมีก็แต่คนเพิ่งเลิกงานซึ่งลงมาจากรถไฟเป็นกลุ่มๆ ที่มาซื้อขนมปังกลับบ้าน เธอหยิบโทรศัพท์ที่มีถือมาถ่ายรูปเมืองเก่าเก็บเอาไว้ โดยต้องห้ามใจไม่ให้อัปรูปขึ้นเฟสบุ๊กเพื่อความปลอดภัยของตัวเองกับธันวาจริงๆ การหลบมาอยู่กับพี่ที่ดีเหมือนกัน ได้ทำอะไรที่แปลกไปจากเดิมบ้าง แม้จะคิดถึงงาน ไหนจะคัสตี้ค้างอยู่ แต่เวลานี้เธอต้องหยุดทุกอย่างตามคำสั่งของอามาโนะ ที่ห้ามแม้กระทั่งอัปเฟสบุ๊กหรือเช็กอิน

“ไอซ์ รดน้ำเสร็จแล้วก็เข้าบ้านเถอะ เอ็ดดี้ทำอาหารเย็นเสร็จแล้ว” ธันวาเปิดประตูร้านไปเรียกน้องที่ยืนถ่ายรูปอยู่

“คะเจ้า” เมษาหัวถึงน้ำเดินตามพี่ชายเข้าบ้านทันที จะว่าไปวันนี้เธอยังไม่ได้กินข้าวเลยนี่ กินแต่ขนมปังทั้งวันเลย

โต๊ะอาหารเล็กๆ ในครัวครึกครื้นขึ้นกว่าทุกวันนี้เมื่อสมาชิก ในครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า เมษาสาวเส้นสปาเกตตี้ใส่ปากอย่างหิวโหย แล้วจิ้มสเป็กกินชิ้นใหญ่ตามไปอีก โดยมีตาคมกริบของธันวามองด้วยความระอา

“นี่นั่งไอส์ กินข้าวๆ ก็ได้ เจ๊อายผัว”

“ก็มันอร่อยนี่ ไม่น่าเชื่อเลย เอ็ดดี้ทำอาหารอร่อยมากอะเจ๊ ถ้าเค้ามีแฟนนะ แอ่อยากได้แบบนี้อะ เจ๊หาให้หน่อยดิ เพื่อนเอ็ดดี้มี ยังโสดไหม”

“ก่อนจะหาแฟน เจ๊ว่าแกปรับปรุงนิสัยตัวเองก่อนดีไหม ผู้ชาย เขาไม่ชอบหรอกนะ ถึกๆ แบบแกนะ ทำตัวเป็นแบบหญิงๆ หน่อย เรียบร้อย แอ่วๆ น่ารักๆ อะ ทำเป็นไหม”

“เอ็ดดี้ ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงแบบไอส์เธอ” เมษาเงยหน้าถาม พี่เขยฝรั่งหล่อที่นั่งกินสเต็กหมูอยู่ตรงหน้า

“ไม่รู้สิ ผมไม่ได้ชอบผู้หญิงนี่”

“จบกัน ไม่น่าถามเลย” หญิงสาววางส้อมลงทันที เธอมองหน้า พี่ชายหล่อล้ำของตนกับสามีฝรั่งหล่อเท่ของนางแล้วถอนหายใจปลงๆ

อันว่าเป็นผู้ชาย แต่กลับมีสามีหล่อ เอาใจเก่ง ทำอาหารก็อร่อย แล้วยังรักพี่ชายเธออย่างเปิดเผย ยึดอกสามศอกรับประกันความเป็นเกย์อย่าง เต็มตัว ในขณะที่เธอเป็นผู้หญิงแท้ๆ กลับไม่มีใครมาจีบเลย จนอายุ จะสามสิบอยู่แล้ว แม้แต่ในกองปราบก็ไม่มีใครมาจีบ แต่ละ คนเห็นเธอเป็นแค่เพื่อน ทั้งๆ ที่เธออยากมีโมเมนต์เพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อกับเขาบ้าง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครมาจีบเธอ

‘โธ่...ความยุติธรรมของสาวงามอยู่ที่ไหนนน...แอ่อยากมีแฟนนน..’

“เชื่อเจ๊เถอะไอส์ ถ้าแกอยากมีแฟน แกต้องเปลี่ยนสันดานตัวเอง แกอยู่กับพวกผู้ชายมานานจนนิสัยใจคอจะกลายเป็นผู้ชาย อยู่แล้ว เริ่มต้นง่ายๆ ด้วยการกินแบบกุลสตรีก่อนไหม ถ้าพอกับแม่ยัง อยู่แล้วเห็นเก๊กกินแบบนี้ เจ๊ว่าแกโดนหวายลงหลังแน่ๆ”

แมทธิวมาถึงบริษัทตั้งแต่เช้า เขาสั่งให้ไมค์ไปเรียกทุกคน มาที่ห้องประชุมใหญ่ภายในสิบห้า นาที ไม่เว้นแม้แต่แม่บ้านก็ให้มา เข้าประชุมด้วย

ไม่ถึงสิบห้านาทีทุกคนในบริษัทก็เข้ามานั่งพร้อมหน้ากันในห้องประชุม โดย ‘คุณเวสต์’ เดินเข้ามาเป็นคนสุดท้าย

“มากันครบแล้วนะ ฉันมีเรื่องจะแจ้งให้ทุกคนทราบ ฉันจะไป พักผ่อน” แมทธิวพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“คุณเวสต์จะไปกี่วันครับ” ไมค์ หนายฝึกหัดถามเป็นคนแรก

“ยังไม่มีกำหนดกลับ อาจจะหนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน ถ้า ยึดเยื้อก็อาจจะสามเดือน ช่วงที่ฉันไม่อยู่ทุกคนทำงานไปตามปกติ ส่งรายงานให้ฉันทางอีเมล และคนเดียวที่จะโทร. หาฉันได้คือไมค์ เอลละ จบการประชุมแค่นี้”

ทุกคนมอง ‘คุณเวสต์’ เดินหน้านิ่งออกไปแล้วได้แต่มองหน้ากัน ด้วยความงงกับการประชุมซึ่งสั้นที่สุดเท่าที่เคยมีมา

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ออๆ คุณเวสต์ก็จะไปพักผ่อนเนี่ยนะ” แม่บ้านสาวใหญ่พูดเบาๆ กับฝ่ายบัญชี

“นั่นสิ หรือว่าเขาป่วย” จะไม่ให้พวกเธอสงสัยได้อย่างไร ในเมื่อ สามปีที่ผ่านมามีชายหนุ่มไม่เคยหยุดงานแม้แต่วันเดียว ไม่เคยมีคำว่า ‘พักร้อน’ ออกจากปากเรียวน่าจูบของเขา แม้แต่วันคริสต์มาสยังปิด บริษัทสองสัปดาห์ให้ทุกคนได้อยู่กับครอบครัว ในขณะที่เขาไปหาพ่อ กับแม่แค่วันเดียวในวันคริสต์มาสอีฟ แล้วกลับมาทำงานต่อคนเดียว ตลอดช่วงวันหยุดคริสต์มาส

“คุณเวสต์จะไปที่ไหนครับ” ไมค์เดินตามเจ้านายเข้ามาที่ ห้องทำงาน

“ยังไม่รู้ อาจจะไปฝรั่งเศส หรืออาจจะไปมัลดีฟ” แมทธิวยื่นฟิง

โต๊ะทำงานแล้วมองออกไปนอกกระจก ปล่อยสายตาไปยังท้องทะเลสีครามที่อยู่อีกฟากของถนน “ไมค์ ฉันไม่เอามือถือไปนะ ถ้าฉันไปอยู่ที่ไหนแล้วจะส่งเบอร์มือถือใหม่มาให้ทางอีเมล”

ไมค์มองแผ่นหลังของผู้เป็นเจ้านายและเป็นครูกฎหมายของเขา แล้วรู้สึกถึงความอึดอัด อีกฝ่ายคงมีเรื่องไม่สบายใจมากและคงอยากอยู่คนเดียวจริงๆ ถึงได้เอาเรื่องพักร้อนมาอ้าง

“คุณเวสต์ครับ เวลาที่ผมไม่สบายใจ ผมจะไปหาพ่อกับแม่ที่บ้าน อาหารฝีมือพ่อกับแม่ถึงจะไม่อร่อยเท่าเชฟดัง แต่มันทำให้เราสบายใจขึ้นจริงๆ นะครับ”

“ชอบใจนะไมค์” แมทธิวยิ้มมุมปากแล้วมองเรือใบสีขาวที่ลอยเคว้งคว้างอยู่ลำเดียวกลางทะเลสีครามตรงหน้า

“ผมจะรออีเมลนะครับ” ไมค์เดินออกไปจากห้องของเจ้านาย แล้วปิดประตูอย่างเงียบเชียบ

แมทธิวยืนโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ไปที่บ้านพ่อ ใจเขาแค่อยากจะโทร. บอกพ่อกับแม่ว่าจะไปพักร้อน อาจติดต่อไม่ได้สักพัก ไม่ได้ตั้งใจจะโทร. ไปทำให้พวกท่านไม่สบายใจเรื่องความเครียดของเขา แต่พอได้คุยกับแม่แล้วเขาก็ต้องรีบคว้ากุญแจรถและขับไปที่บ้านพ่อกับแม่ทันที

2

เมษาตื่นตั้งแต่ตีสี่ลงมาช่วยธันวากับเอ็ดดีนัดแข่งขนมปังสามวันแล้วที่เธอมาอยู่เยอรมนี และเป็นสามวันที่เธอมีความสุขขึ้นมากจริงๆ รอบตัวเธอมีแต่คนยิ้ม คนมีความสุข

“ยิ้มอะไรยะ” ธันวามองหน้าน้องสาวที่กำลังปั่นแป้งเป็นก้อนเล็กๆ ให้ได้น่าหนักตามที่เขาสอน สามวันมานี้เมษาเก่งขึ้นมาก หัวไว สอนอะไรก็เรียนรู้ได้เร็ว ตอนนีเขาล่อยให้เธอชงกาแฟสดขายให้ลูกค้าได้แล้ว เรื่องภาษาอังกฤษเขาไม่ห่วง จะมีก็แต่เรื่องภาษาเยอรมันที่ยังติดๆ ขัดๆ อยู่บ้าง และดูเหมือนลูกค้าประจำเริ่มจะจำเมษาได้บ้างแล้ว

แรกๆ ธันวาก็ห่วง ไม่กล้าให้เมษาออกมาเจอลูกค้า เพราะรู้ถึงความใจร้อนและความกวนประสาทของน้องสาวเป็นอย่างดี แต่พอให้เธอลองบริการลูกค้าก็กลายเป็นว่าหญิงสาวทำได้ดี เมษายิ้มตลอดเวลา พูดจารื่นหู โดยเฉพาะกับเด็กและคนแก่เธอจะเต็มใจบริการอย่างเต็มที่ แต่ถ้าเจอพวกแขกอพยพจับมือถือแขน ‘เจ้าไอซ์’ ก็กลับเข้าร่างตำราวจกของปราบพันที จนพวกแขกขยาด ไม่ค่อยกล้าเข้ามาที่ร้าน

“คนมีความสุขจะยิ้มไม่ได้เหรอเจ้า”

“เออ มีความสุขก็ดีแล้ว ฟรุ้งนี้วันอาทิตย์จะพาไปเก็บเบอร์รี่ป่า สนนะ”

“สน! ไปๆ เคี้ยวากกินเบอร์รี่สดๆ”

ธันวาคมกับเอ็ดดี้มองสีหน้าตื่นเต็นสุดขีดของเมษาแล้วหัวเราะก๊าก

ความวุ่นวายเริ่มต้นอีกครั้งเมื่อร้านเปิดตอนหกโมงเช้า

ผู้คนมายืนรอซื้อขนมปังกับกาแฟที่ร้านจนคิวยาวเหยียดแม้จะเป็นวันหยุด คิวรอกาแฟยาวกว่ายี่สิบคิว เมษาหยิบขนมปังใส่ถุงพร้อมกับเขียนชื่อคนสั่งเอาไว้บนถุง ธันวาชงกาแฟ เอ็ดดี้คิดเงิน ทีมเวิร์กเล็กๆ ช่วยกันมือเป็นระวิง ทำให้ความวุ่นวายในตอนเช้าผ่านไปได้ ก่อนจะเจอמרשמักรอบเมื่อทวิร์ลงในตอนสายและจะยาวไปตลอดทั้งบ่าย จนสี่โมงเย็นถึงได้เวลาปิดร้าน

ใกล้สี่โมงเย็นเมษาเดินถือถุงน้ำออกมารดดอกไม้ในกระถางหน้าร้านเหมือนเคย รู้สึกหัวใจฟูเมื่อเห็นมันออกดอกบานเต็มกระถาง นับตั้งแต่เธอเป็นตำรวจก็ไม่เคยปลูกต้นไม้ดอกไม้่ออีกเลย บ้านเธอเทพื้นปูนหมด ไร่พื้นดินที่จะให้หญ้าแม่แต่ต้นเดียวงอกขึ้นมา แต่พอมาอยู่ที่นี่ ทุกบ้านมีแต่ดอกไม้ มองไปทางไหนก็มีแต่ดอกไม้ที่ทำให้เมืองสีขาวโบราณๆ สดใสดูมีชีวิตชีวา

“ร้านปิดหรือยังครับ”

เสียงนุ่มๆ ของใครสักคนดึงเธอให้เงยหน้าขึ้นมาจากกระถางดอกไม้ตรงหน้า

คนหรือนี่! ทำไม...หล่อขนาดนี้วะ

เมษามองผู้ชายตัวสูงที่ยืนค้อมศีรษะคุยกับเธอแล้วหน้าร้อนโดยไม่มีสาเหตุ เธอลุกขึ้นยืนทันทีแล้วบดเศษดินในมือทิ้ง “ใกล้แล้วค่ะ”

“ยังมีขนมปังเหลือไหม”

“มีค่ะ แต่ไม่มาก ลองเข้าไปดูก่อนก็ได้”

ผู้ชายคนนั้นเปิดประตูร้านเข้าไปทันที เมษารีบเดินมาเกาะหน้าต่างหน้าร้านแล้วแอบดูเขาหมาขนมปังไปจนหมดพร้อมกาแฟ

แก้วโต

“หล่อมาก ลูกหัวใครวะเนี่ย”

หญิงสาวถอยออกมาจากหน้าต่างเมื่อเขาเปิดประตูแล้วเดินไปขึ้นรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำที่จอดอยู่อีกฟากถนน ก่อนวิ่งเข้าไปในบ้าน

“เจ้! เห็นไหม คนนั้นๆ ใครๆ บ้านอยู่แถวนี้เปล่าเจ้!” เมษาพูดละล่ำลึงแทบไม่เป็นคำ ใจเต้นตึกๆ จนแทบทะลุออกจากอก

“อะไรนั่นไอ้แหกปากซะ คนไหน” ธันวาตึงถาดขนมปังเปล่าออกจากตู้

“คนเมื่อกี้ไง ที่เพิ่งหมาขนมออกไปอะ อี้เจ้าทำไมความจำสั้นอย่างนี้นะ”

“อ้อ...ถามทำไม” ธันวาหรีตามองน้องสาวตัวดีที่ตอนนี้น้ำแดงแล้วตายเป็นประกายวิ้งๆ อีก

“เค้าอยากรู้อะ เจ้เคยเห็นเขามาก่อนไหม”

“ไม่เคยนะ เพิ่งเห็นวันนี้ แต่ไม่น่าใช่คนแถวนี้หรอก เพราะเขาเพิ่งถามหาซูเปอร์มาร์เกต”

“เหรอ ว้า...อดเลย” เมษาน้ำจ้อยลงทันที ก่อนเดินคอตไปนั่งบนเก้าอี้ข้างประตู “ในรอบร้อยปีเค้าจะเจอคนหล่อถูกใจสักคน ยังจะวัดอีก”

ธันวามองน้องสาวแล้วกลอกตาขึ้นมองบน ก่อนเอาถาดใส่ขนมปังเข้าไปข้างใน และส่งเสียงลอยตามลมไปเยาะเย้ยน้องสาวให้เจ็บใจยิ่งขึ้นไปอีก

“ทั้งหล่อทั้งดูดีขนาดนี้ แกกวานาไว้เถอะ ขอให้เขาเป็นชายแท้”

แมทธิว ขับรถออกจากเมืองมาตามถนนสีดำที่ตัดผ่านทุ่งดอกแระป ซึ่งออกดอกสีเหลืองบานสะพรั่งไปทั้งเนินเขาเหมือนใครเอาพรมสีเหลืองสดมาปูทับเอาไว้ เขาขับรถมาตามแผนที่ซึ่งแม่เขียน

ให้คร่าวๆ เพียงไม่นานก็ถึงหมู่บ้านเล็กๆ ก่อนจะจอดรถถามถึงบ้าน
หลังที่เขากำลังตามหาจากคนที่กำลังเดินออกกำลังกายอยู่ จากนั้น
ชายหนุ่มก็ขับรถมาตามถนนสองเลนในหมู่บ้าน ก่อนจะจอดรถที่หน้า
บ้านสองชั้นครึ่งสีขาวหลังคาสูงสีน้ำตาลของยาย

เขาลงจากรถแล้วเดินไปดูรอบๆ ชักแปลกใจเมื่อสนามหญ้าหน้า
บ้านเรียบกริบ มีดอกไม้บานเป็นหย่อมๆ สภาพบ้านไม่โทรมเลย
เหมือนมีคนดูแลอยู่ตลอด และระหว่างที่เขากำลังเดินดูบ้านอยู่นั้นก็มี
ลูกคนหนึ่งเดินออกมาจากบ้านหลังตรงข้าม

“มาพบใครครับ” ชายคนหนึ่งแม่ทริวดูแล้วน่าจะอายุรุ่นราว
คราวเดียวกับแม่เขาเดินมาถาม

“ผม แม่ทริว เวสต์ มาดูบ้านคุณยายครับ”

“อ้อ...แม่เราโทร. มาแล้ว รอเดี๋ยวนะ ฉันจะไปเอากุญแจให้”

ชายคนนั้นหันหลังให้ชายหนุ่มแล้วเดินกลับเข้าไปในบ้าน ก่อน
จะเดินออกมาอีกครั้งพร้อมกุญแจ เขาเดินนำแม่ทริวไปที่บ้าน จากนั้น
ก็ไขกุญแจให้แล้วเข้าไปข้างใน

แม่ทริวมองบ้านของยายอย่างทึ่งๆ บ้านหลังนี้ปิดอยู่เกือบยี่สิบ
ปี แต่ทำไมทุกอย่างยังอยู่ในสภาพดีมาก และภายในบ้านก็สะอาดมาก
ไม่มีกลิ่นอับเลย ผิดกับที่เขาคิดไว้ว่าอาจจะต้องทำความสะอาดทั้งคืน

“บ้านสะอาดมากเลยครับ มีใครมาทำความสะอาดให้หรือครับ”

“ฉันให้คนมาทำความสะอาดทุกสัปดาห์ เอ้ากุญแจ จะกลับ
เมื่อไหร่ก็เอากุญแจไปคืนฉันที่บ้านก็แล้วกัน”

“เดี๋ยวนะ คุณลุงชื่ออะไรครับ” แม่ทริวรีบดึงมืออีกฝ่ายไว้เมื่อ
เขาหันหลังกลับ

“เรียกพอลก็ได้ ฉันเป็นเพื่อนแม่เธอ ขาดเหลืออะไรก็ไปหาฉัน
ที่บ้านก็แล้วกัน” พอลเดินออกไปจากบ้านแล้วปิดประตูให้

แม่ทริวมองไปรอบๆ บ้านยายแล้วอมยิ้ม เขาเคยมาที่นี่ตอน

เด็กๆ แต่หลังจากที่ยายเสียชีวิต พ่อกับแม่ก็ย้ายไปอยู่ที่ฟลอริดา และพวกเราก็ไม่ได้กลับมาที่นี่อีกเลย จนเขาโทรศัพท์ไปคุยกับแม่ว่าจะไปหาที่เงียบๆ เพื่อเขียนหนังสือ ท่านจึงแนะนำให้มาที่เยอรมนี เพื่อจะได้มาดูบ้านให้แม่ด้วย

ชายหนุ่มเปิดหน้าต่างทุกบานแล้วชนกระป๋องกับของกินที่ซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตลงจากรถ พบว่าใครสักคนปูที่นอนรอไว้ในห้องนอนใหญ่ เขาดึงผ้าห่มมาดมก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือนเพิ่งผ่านการซักมา แม้กระทั่งผ้าผืนสีขาวสะอาดไม่มีฝุ่นเกาะ

เขาเดินไปนั่งบนโซฟาตัวยาวแล้วหยิบกาแฟกับขนมปังที่ซื้อมาจากในเมืองมานั่งกินเงียบๆ

นี่เขาคิดถูกแล้วใช่ไหมที่เดินทางมาไกลถึงเยอรมนี ที่นี้ช่างเงียบสงบใจเขาจริงๆ แม้จะไม่แน่ใจว่าการหลบมาพักร้อนมันเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ถูกต้องหรือเปล่า แต่ไหนๆ ก็มาแล้ว เขาน่าจะลองดูสักตั้ง ถ้ามันแย่นักก็แค่กลับเร็วกว่ากำหนด...

แมทธิวปรายตามองแฟ้มคดีของแอนโทนีบนโต๊ะเล็กๆ หน้าโทรทัศน์แล้วถอนหายใจเบาๆ เขาไม่เข้าใจว่าจะเอามันมาด้วยทำไม ทั้งๆ ที่สู้คดีกันมาจนสิ้นสุดที่ศาลสูงแล้ว แต่สุดท้ายก็หนีมาด้วย เพราะแพ็คครั้งไหนก็ไม่เข้าใจเท่าครั้งนี้จริงๆ

เมษาต้นตั้งแต่หกโมงเช้าในวันอาทิตย์กลางฤดูร้อนที่แสนเงียบเหงา ร้านรวงปิดเกือบหมดทั้งเมือง ตลาดเล็กๆ ที่มีแผงขายผักผลไม้สดจากสวนในตอนเช้าของทุกวันปิดเงียบ มีเพียงร้านได้กรอกแสนอร่อยที่เจ้าของร้านเป็นลุงผู้มีโครงร่างคล้ายซานตาคลอสยังเปิดขายให้คนที่มาโบสถ์ในวันอาทิตย์ได้ซื้อรับประทาน

แม้เช้าวันนี้จะดูเงียบเหงาไปบ้าง แต่นี่ถือเป็นโอกาสดีที่เธอจะได้ปั่นจักรยานสำรวจเมืองแบบสบายๆ เธอคิดว่าจักรยานของเธอดี สวม

หมวกกันกระแทก สวมเสื้อแจ็คเก็ต และหยิบแก้วกาแฟกับขนมปังใส่ ตะกร้าหารถเอาไว้เป็นเสบียง เอ็ดดี้บอกว่าแค่ข้ามสะพานหินโบราณ ตรงประตูเมืองเก่าออกไป บ่นไปสักหน่อยก็เจอทุ่งดอกลาเวนเดอร์แล้ว

เมษาปั่นจักรยานมาตามถนนแบบสบายๆ เข้าอย่างนี้ไม่ค่อยมี รถ จะมีก็แต่ผู้คนที่ออกมาวิ่งกัน เธอปั่นชมเมืองไปเรื่อยๆ จนมาถึง สะพานหินยุคโบราณซึ่งสร้างคร่อมคูเมืองที่ขุดไว้เพื่อป้องกันข้าศึก เข้าใจดี น้ำในคูใสมากจนมองเห็นก้อนหินใต้น้ำได้อย่างชัดเจน เปิดแมนดารินยี่สิบกว่าตัวออกมาใช้ขยี้เล่นน้ำกันอย่างเพลิดเพลิน

เธอปั่นจักรยานข้ามสะพานไปตามถนนที่สองข้างทางมีต้นไม้ แอปเปิลกับต้นเชอร์รี่ขึ้นเรียงเป็นแถวขนานไปดूर่มื่นมาก เพียงไม่นาน ก็เห็นพรมดอกแรปส์เหลืองสดปูบนเนินเขาที่กว้างใหญ่จนสุดสายตา เมษาไม่รอช้า เธอจอดจักรยานแล้วยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูป

‘ให้ตายเถอะ ปั่นจักรยานออกมาจากเมืองแคสกีโลก็เจอทุ่ง ดอกไม้แล้ว ฉันรักพักร้อนครั้งนี้จริงๆ’

เธอเดินไปดั่งดอกแรปมาดมแล้วทำหน้าแบ่ทันที

“แหะ ไม่เห็นมีกลิ่นเลย”

ครอบครัวเยอรมันสามคนปั่นจักรยานผ่านมา และส่งเสียง ทักทายเธอก่อนปั่นเลยไป

“อ้าว ไปซะแล้ว ว่าจะถามทางหน่อย แล้วไ้ทุ่งดอกลาเวนเดอร์ มันอยู่ตรงไหนล่ะเนี่ย”

เมษาคว่าจักรยานแล้วปั่นตามถนนเลียบทุ่งดอกแรปไปเรื่อยๆ ลมเย็นๆ พัดผ่านร่างกายไม่ทำให้เหนียวแม้จะปั่นมาเกือบสิบกิโลแล้ว มีแต่จะตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นทิวทัศน์สองข้างทางมากขึ้นเท่านั้น เธอยก โทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายวิดีโอไปด้วยและปั่นจักรยานไปด้วยโดยไม่ได้ดู ทาง ก่อนไถลงไปในทุ่งดอกแรป

โครม! รถจักรยานพุ่งเข้าไปในทุ่งดอกแรป ล้อรถตกลงไปใน

ร่องน้ำแห้งข้างทาง คนกับรถกระเด็นไปคนละทาง

“บ้าเอ๊ย! แม่งงง” เมษาสบตาดังลั่นทุ่งด้วยความโกรธตัวเอง เธอยกรถขึ้นมาจากร่องน้ำแล้วยิ่งโมโหตัวเองหนักขึ้น เมื่อล้อหน้าบิด คดจนปั่นต่อไปไม่ได้

“ทำไมเราควายอย่างนี้วะ แล้วจะกลับยังงั๊วะเนี่ย ไอ้ไอซ์เอ๊ย เรื่องโง่โง่ฉลาดจริงๆ”

หญิงสาวเดินไปหยิบแก้วกาแฟกับถุงใส่ขนมปังที่กระเด็นตกอยู่ข้างทางขึ้นมาใส่ตะกร้าหนักรถไว้เหมือนเดิมแล้วหยิบขวดน้ำมาดื่ม ก่อนมองไปรอบๆ ตัวก็เห็นแค่ผู้ชายคนหนึ่งวิ่งออกกำลังอยู่ไม่ไกล

“เดินสินั่งไอซ์” เมษาเซ็นรถจักรยานล้อเบี่ยวนกลับทางเดิม ดูท่าฟุ้งดอกลาเวนเดอร์คงต้องเก็บเอาไว้สัปดาห์หน้า วันนี้ได้ถ่ายรูป ฟุ้งดอกแรปกับเส้นทางสายแอฟริกันก็ถือว่าคุ้มแล้ว แต่ระยะทางที่บ้าน มากับขากลับที่ต้องเซ็นไอ้จักรยานล้อเบี้ยวไปด้วยนี่เริ่มเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเธอ เพราะล้อมันติดกับขั้วล้อจนเซ็นไม่ค่อยจะไป

“นี่คุณ” หญิงสาวหันไปทันทีที่ได้ยินเสียงใครสักคนเรียกอยู่ข้างหลัง แล้วหัวใจก็แทบหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเห็นหน้าเขาเต็มตา

‘กรี๊ดดด ผู้ชายหล่อคนนั้นนนน’

“นี่มือถือของคุณหรือเปล่า” แมทธิวยื่นโทรศัพท์มือถือให้เธอ

“ใช่ค่ะ” เอ๊ย! นี่เธอทำโทรศัพท์มือถือตกเหวอ

“ขอบคุณมากนะคะ มันคงตกตอนที่รถล้ม” เมษารับโทรศัพท์ มาใส่กระเป๋าไว้ โดยที่หัวใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ

ผู้ชายคนนี้สูงดีจัง หุ่นดีดี เวลาเหงื่อออกเช็กซีเป็นบ้า

“ผมเห็นตั้งแต่ตอนคุณล้มแล้วละ แล้วนี่รถเป็นอะไร” แมทธิว มองรถจักรยานสภาพเลอะดิน

“ล้อมันเบี้ยวแล้วค่ะ ปั่นต่อไปไม่ได้”

“ไหนดูซิ” แมทธิวย่อตัวลงมองล้อหน้าจักรยานที่บิดเบี้ยว

“อืม...เบียร์มากนะ แต่ซ่อมได้ นี่คุณจะเซ็นกลับไปร้านหรือ ไกลนะ”

“นี่คุณจำฉันได้หรือ” เมษาแทบกรี๊ด เธออยากให้เขาตอบว่า ‘ผมไม่เคยลืมคุณ’ จริงๆ

“จำได้ดี คุณอยู่ที่ร้านขนมปังในเมือง เอาสิ ถ้าเดินย้อนไปทางที่ผมวิ่งมา พอสุดทุ่งดอกแปปนั้นก็จะเจอหมู่บ้านที่ผมอยู่ มันใกล้กว่าที่คุณจะเดินขึ้นรถกลับทางเดิมที่คุณมา เดี่ยวผมเอารถไปส่งที่ร้านให้”

คุณพระช่วย! เขาชวนเธอไปบ้าน แล้วจะขับรถไปส่งเธออีก ‘กามเทพทำงานแล้วไอ้ไอซ์ คิดสิ ตอบยังงี้ดี’

“เอ่อ...รบกวนคุณหรือเปล่าคะ”

“ตอบไปอย่างนี้เขาจะคิดว่าแกล้งตัวหรือเปล่าวะ”

“ไม่หรอก ผมจะเข้าไปในเมืองอยู่แล้ว มานี่มา ผมจูงจักรยานให้” เมทริวดึงจักรยานมาจูงเองแล้วเดินนำเธอย้อนไปทางเดิมที่เขาวิ่งออกกำลังมา

‘ตายแล้ว! สุภาพบุรุษจริงๆ ลูกตัวใครกันหนอ หล่ออย่างนี้คงมีแฟนแล้วแน่เลย บางทีอาจมีลูกแล้ว หรืออาจจะเป็นเกย์อย่างเด็ดดีก็ได้ แต่เราอย่าเพิ่งคิดในแง่ร้าย ผู้ชายหล่อในโลกนี้ไม่ได้เป็นเกย์ทุกคน’

“คุณชื่ออะไรคะ” ในที่สุดความอยากรู้ก็ชนะทุกสิ่ง

“เมทริว เวสต์ คุณเรียกผมว่าเมทก็ได้ แล้วคุณล่ะ ชื่ออะไร”

“ชื่อเมษาค่ะ คุณเรียกว่าไอซ์ก็ได้ ง่ายดี” เมษารู้สึกว่าการเดินข้างๆ ผู้ชายหล่อและเช็กชื่อท่ามกลางทุ่งดอกไม้มันทำให้เลือดในร่างกายเธอสูบฉีดแรงดีจัง ส่วนมือไม้ทั้งสองข้างทำไมมันถึงได้เกะกะนักก็ไม่รู้

“คุณมาจากที่ไหน” เมทริวหันไปถามผู้หญิงตัวเล็กหน้าจืดที่เดินอยู่ข้างๆ

“มาจากเมืองไทยค่ะ” เมษาพยายามปรับเสียงให้อ่อนนุ่มลง ไม่ให้ดูต้นโหวกเหวกเหมือนตอนบุกจับผู้ร้าย

“แล้วมาทำอะไรที่นี่ หรือว่ามีแฟนเป็นคนเยอรมัน” แมทธิวถาม ยิ้มๆ

“เปล่าค่ะ ยังไม่มีแฟน พอดีได้พักร้อนก็เลยมาเยี่ยมพี่ชายค่ะ เขาแต่งงานกับคนเยอรมันแล้วมาเปิดร้านขนมปังที่คุณไปซื้อเมื่อวานนี้ไงคะ”

“อื๊ย...ตายแล้ว นี่ฉันไม่ได้ออกตัวแรงไปใช่ไหม ที่ฉันเพิ่งบอกเขาไปว่ายังโสด และนั่นหมายความว่าจีบได้นะ แต่ทำไมเขาทำหน้าเฉยๆ กับคำว่าไม่มีแฟนของฉันน่ะล่ะ โอ้...เห็นลางว่าจะวีดอีกแล้วไอซ์”

“แล้วอยู่เมืองไทยทำงานอะไรครับ”

“เออ...ทำงาน...งาน...ร้านดอกไม้ค่ะ” เมษาตัดสินใจโกหกเขาไปอย่างนั้น เพราะคงไม่จำเป็นที่จะต้องให้เขารู้ว่าเธอเป็นใคร แล้วมาทำอะไรที่นี่

“แล้วคุณแมททำงานอะไรคะ” หญิงสาวขอลามบ้าง โอกาสที่ได้ทำความรู้จักสุดหล่อมาถึงแล้ว

“ผม...เป็น...นักเขียนนะ” แมทธิวก็ตอบไปอย่างนั้นแหละ แต่คนที่เดินข้างๆ กลับตาโต

“เป็นนักเขียนหรอคะ ออกมาก็เล่มแล้วคะ ชื่ออะไร ไอซ์จะชื่อมาอ่านบ้าง แล้วเขียนหนังสือแนวไหนคะ”

แมทธิวอมยิ้มเมื่อเจอคำถามรัวเป็นชุด ‘แม่คุณเอ๊ย จะถามอะไร นักหนาอะ ถามมากขนาดนี้ทำไมไม่เป็นทนายนะ’

“เออ...แนว...นิยายสืบสวน แนวกฎหมาย แนวทนายนะครับ”

“คุณชอบแนวนี้หรอคะ” เมษาใจเต้นตึกๆ ถ้าเขาชอบแนวนี้ แสดงว่าคงคุ้นเคยกับผู้คนในวงการนี้หรือเปล่า ถ้าอย่างนั้นตำรวจอย่างเธออาจจะไม่ใช่ของแปลกสำหรับเขา มีลุ้น!

“ครับ ผมชอบแนวตึ้นตึ้น ชับช้อน แล้วไอซ์ชอบอ่านหนังสือแนวไหนครับ”

“ไอซ์ชอบอ่านแนวสืบ...เอ๊ย! แนวรักโรแมนติคค่ะ” เมษาเบรกดตัวเองแทบไม่ทัน...อีเจ้านวบอกว่าต้องทำตัวให้เรียบร้อย มั่งมี้ง พรั่งพรั่ง แล้วผู้ชายจะชอบ เอว่ะ ลองแอบหวานดูสักทีอาจจะได้สอยฝรั่งกลับเมืองไทย

“แล้ววันนี้ทำไมชี้จักรยานมาไกลจัง มาปิกนิกคนเดียวหรอ”
เมทริวมองแก้วเก็บความร้อนกับขนมปังในตะกร้าหน้ารถของเธอ

“ไอซ์อยากเห็นทุ่งดอกลาเวนเดอร์ แต่ปั่นมาตั้งไกลก็หาไม่เจอ”
เมษายิ้มแห้งๆ เมื่อนึกถึงความโง่ของตัวเอง

“เลยไปอีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว อยากเห็นไหมล่ะ ผมพาไปดู”

‘กรืดดดด...เขาชวนฉันไปดูดอกไม้ ว้ายยย...เดี๋ยวนะ ต้องเล่นตัวบ้างไรบ้าง จะได้ดูดีขึ้นมานะ’

“ไม่ดีกว่าค่ะ ไอซ์อยากรีบกลับบ้าน พี่ชายจะพาไปเก็บเบอร์รี่ อาทิตย์หน้าค่อยปั่นจักรยานมาใหม่ก็ได้” เมษากัดฟันตอบทั้งๆ ที่อยากไปกับเขาใจจะขาด แต่เธอยังไม่รู้จักเขาดีพอ เกิดตานั้นเป็นพวกโรคจิตเธอไม่ช่วยหรอก

เมทริวปรายตามองผู้หญิงหน้าจืดที่เดินอยู่ข้างๆ แล้วยิ้มมุมปาก ไม่บ่อยนักหรอกที่จะมีผู้หญิงปฏิเสธเขา ถ้าเป็นที่ไมอามี ลอง ‘คุณเวสต์’ ออกปากชวนแบบนี้คงไม่มีสาวคนไหนทั้งโอกาสที่จะได้อยู่กับเขาสองคน

“หี! สวยก็ไม่สวย แล้วยังจะเล่นตัวอีก จะว่าไปถึงเธอจะจี๊ดซี้ดไปหน่อย แต่น่ารักแบบสาวเอเชีย ผมดำรวบหางม้าไว้ง่าย ๆ สดส่วนก็...อืม...ใส่เสื้อแจ็กเก็ตอยู่ เดาไม่ออกเลยแฮะ แต่ที่แน่ๆ ห่างไกลคำว่าอืมไปพอสมควร’

เอาเถอะ ไม่ไปก็ดี เขาก็ถามไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้คิดอะไรกับผู้หญิงจืดๆ อย่างเธอสักหน่อย ลำพังเขาเองก็มีเรื่องให้ปวดหัวมากพออยู่แล้ว

3

ธันวา ยืนเท้าเอวหน้าห้องอยู่หน้าร้าน เมื่อเห็นน้องสาวตัวดี ลงจากรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำ เขาจำหน้าคนขับได้ ไฉ้หมอนี่คือคนที่ น้องเขารีดแทบเป็นแทบตายเมื่อวานนี้ แล้วนี่น้องสาวตัวดีทำอิท่า ไหนถึงได้ไปนั่งรถมากับเขาได้

“ไปไหนมา” ธันวาถามด้วยภาษาไทย

“ไปซื้อจักรยานเล่นมา” เมษาตอบแล้วหันไปมองผู้ชายในฝันที่กำลังยกรถจักรยานล้อเบี้ยวของพี่เขยเธอออกมาจากหลังรถยนต์คันหรู “แมทคะ นี่พี่ชายของไอซ์ ชื่อธันวาคะ”

“ยินดีที่รู้จักครับ ผมชื่อแมทริว พอดีไปเจอไอซ์และรถจักรยาน พังอยู่กลางทางเลยพามาส่งให้” แมทริวยื่นมือไปจับกับพี่ชายไว้ครา ของเมษาเบาๆ

“ขอบคุณมากนะครับ รบกวนคุณแมทริวจริงๆ รีบไปไหนไหม ครับ ผมขอเลี้ยงกาแฟขอบคุณที่ช่วยพาไอซ์มาส่ง” ธันวาถามแล้ว ปรายตามองน้องสาวที่ยืนอมยิ้มอยู่ข้างๆ

“ไม่รีบครับ เข้าๆ อย่างนี้ได้กาแฟสักแก้วก็ดีเหมือนกัน”

“ไอซ์ คาบุชิโนแก้วใหญ่ให้คุณแมทริวเร็วๆ เอาขนมปังใส่ถุงมาให้เขาด้วย”

“คะเจ้” เมษาวิ่งป่วนเข้าไปในร้านทันที ไม่ถึงสิบนาทีเธอก็เดินถือแก้วกาแฟพร้อมขนมปังร้อนๆ ใส่ถุงออกมาจากร้านพร้อมด้วยพี่ชายฝรั่งตัวสูงที่เดินตามมาดูสภาพรถจักรยาน

“ขอบคุณนะคะแมทที่ช่วย” เมษายื่นแก้วกาแฟให้เขา และยิ้มหวานชนิดที่เธอมั่นใจว่าหวานที่สุดในชีวิต

แมทริวมองผู้ชายตัวสูงหน้าตาดีสองคนยืนขนานผู้หญิงหน้าแปลกที่เขาเจอโดยบังเอิญแล้วคิดว่า ผู้ชายสองคนนี้กำลังแสดงความ ‘หวง’ ยายหน้าจืดคนนี้อัยหรือเปล่า

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อน ขอขอบคุณมากนะครับสำหรับกาแฟและขนมปัง”

แมทริวเดินไปขึ้นรถแล้วดึงที่วางแก้วออกมาเพื่อจะวางแก้วกาแฟ แล้วเขาก็เพิ่งเห็นว่าบนแก้วมีคำว่า ‘ขอบคุณ’ กับรูปหัวใจเล็กๆ สองดวงที่เขียนด้วยปากกาง่ายๆ รอยยิ้มจึงปรากฏขึ้นที่มุมปากได้รูป “ยายจืดเอ๊ย”

“มานีเลย์ไอซ์ เล่ามาด่วน ยังไงๆ” ธันวาเดินตามน้องสาวตัวดีที่เดินหนีเข้าบ้าน หลังจากแอบหนีออกไปปั่นจักรยานคนเดียว

“ก็ไม่มีอะไรหรอกเจ้ เค้าไปขี่จักรยานแล้วโง่งทำรถล้ม แมทเขาวิ่งออกกำลังอยู่แถวนั้นเลยมาช่วย แล้วก็พามาส่ง แค่นั้นเอง”

“ไม่ใช่แกล้งล้มเพราะเห็นเขาอยู่แถวนั้นใช่ใหม”

“เค้าไม่ได้แผนสูงขนาดนั้นนะอ๊ะเจ้”

“ฉันจะไปรู้เหวอ เห็นเมื่อวานกรี๊ดๆ พอมาวันนี้นั่งรถเขามาแล้ว”

“โน...โน...ไม่ใช่แค่นั่งรถอ่ะ ไปบ้านเขามาแล้วด้วย แกมได้เดินคุยกันกะหูกกะหนังมั่งมึงท่ามกลางทุ่งดอกไม้ เจ้คือมันโรแมนติกมากตั้งแต่เกิดมาเค้าไม่เคยทำอะไรแบบนี้เลยอะ”

เมษายกมือขึ้นจับแก้มตัวเองที่กำลังร้อนผ่าว นี่เธอเป็นบ้าอะไร

แค่พูดถึงเขาทำไมแก้มต้องร้อนวาบๆ ด้วย

“ไอ้ฟูลมึงนี่คือเขาไม่รู้ว่าเป็นตำรวจไซ้ไหม”

“ไม่รู้หรอก เจออย่าบอกเขานะ เดี่ยวผู้ชายตกใจ ถึงเขาจะล้ากว่า
เจ้ แต่จริงๆ แล้วเขาดูบอบบางและอ่อนไหวง่ายกว่าเจ้อีก”

“แล้วถ้าเขามารู้ทีหลังว่าแกโกหก แกว่าเขาจะตกใจไหม”

“ไม่รู้สิเจ้” เมษาหน้าจ๋อยลงทันที

“ก่อนจะชอบเขา เจ้ว่าแกเช็กให้ดีกว่าก่อนดีกว่านะ ว่าฮิโสดหรือ
เปล่า ผู้ชายสมัยนี้นั้นรอบจัด แล้วเราเป็นคนเอเชีย ฝรั่งมันคิดไม่ได้
ตั้งแต่เห็นหน้าแล้ว ไปอาบน้ำได้แล้ว จะได้ลงมากินข้าว สภาพแก
ตอนนี้เหมือนเพิ่งไปฟัดกับหมามาเลย”

แมทธิวหยิบแฟ้มสรุปคดีของแอนโทนีกับแก้วกาแฟออก
มานั่งบนเก้าอี้ไม้ในสวนหลังบ้าน เขาเหยียดขายาวๆ แล้วเอนหลังนั่ง
มองทิวทัศน์หลังบ้านที่เป็นทุ่งหญ้าสีเขียวกว้างสุดสายตาเงิบๆ และ
หยิบแฟ้มสรุปคดีมาอ่านอย่างละเอียดอีกครั้ง

“แค่ดีทรวงหนีทำไมผู้พิพากษาเควินถึงให้แอนโทนีติดคุกนาน
ถึงสิบปีนะ” คิ้วเขมส้นน้ำตาลขมวดมุ่น

เขาไม่ปฏิเสธว่าแอนโทนีสมควรติดคุก ไร่บ้านี่ตั้งตัวเป็นมาเพีย
ขาใหญ่มาตั้งนานแล้ว ร้านอาหารของแอนโทนีนอกจากจะมีอาหาร
อิตาเลียนอร่อยแล้ว ยังมีสาวๆ สวยๆ เอาไว้เสิร์ฟเป็นอาหารหวาน
ยามค่ำคืนให้ลูกค้าประจำอีกด้วย เครือข่าย ‘อาหารหวาน’ ของแอน-
โทนีแผ่ไปทั่วฟลอริดาพอๆ กับการขยายสาขาของร้านอาหาร เท่าที่
เขารู้ ลูกค้า ‘อาหารหวาน’ มีแต่ระดับพรีเมียมเท่านั้น และเขาเชื่อว่า
แอนโทนีมีรายชื่อลูกค้าเหล่านั้นอยู่ในมือ แต่ไม่แน่ใจว่ารายชื่อเหล่า
นั้นจะเกี่ยวพันกับการติดคุกของแอนโทนีด้วยหรือเปล่า

แมทธิวนั่งอ่านแฟ้มคดีของแอนโทนีจนจบแล้วถอนหายใจยาว

คดีมีปัญหาจริงๆ ที่น่าสงสัยคือคำตัดสินของควีนที่ให้แอนโทนีติดคุกนานถึงสิบปี เขารู้จักผู้พิพากษาควีนพอสมควร ชายคนนั้นทำงานดีที่ตรงจนได้รับการเสนอชื่อให้ลงเลือกตั้งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาของรัฐ แต่คดีมาถึงศาลสูงแล้ว หมดสิทธิ์อุทธรณ์ ถ้ายังพอมีทางอื่นคือเขาจะต้องหาเรื่องมาเปิดคดีใหม่ แต่แอนโทนีจะเอาด้วยหรือเปล่า

ชายหนุ่มเดินกลับเข้าไปในบ้านแล้วหยิบแลปท็อปออกมาหนึ่งทีเดิม และพิมพ์ข้อสงสัยในคดีแอนโทนีลงไป

ในเมื่อคดีสิ้นสุดแล้ว ทำอะไรไม่ได้ ลองออกพ็อกเก็ตบุ๊กเล่นๆ ดูแล้วกัน...

สามวันแล้วที่แมทธีวเก็บตัวอยู่ในบ้าน เอาแต่นั่งเขียน ต้นฉบับพ็อกเก็ตบุ๊กคดีแอนโทนีจนแทบไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน เมื่อร่างกายเริ่มเรียกร้องหากาแฟและของกิน เขาจึงเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วพบว่าของสดที่ซื้อมาจะหมดแล้ว และวันพรุ่งนี้ก็เป็นวันหยุดเทศกาลของเยอรมนี ร้านค้าจะปิดหมด ถ้าไม่ออกไปซื้อวันนี้ พรุ่งนี้เห็นที่ได้ออกไปหาของป่ากินแน่

เขาเดินไปหยิบกระเป๋าใส่ของติดกับกุญแจรถแล้วขับเข้าเมืองอีกครั้ง

เสียงคนเปิดประตูร้านดังให้เมษาหันไปมอง ก่อนยิ้มแก้ม แทบแตกเมื่อเห็นว่าใครเดินเข้ามา

“แมท” หญิงสาวดีใจสุดขีด หลังจากไม่ได้เจอเขามาสามวัน

“คาปูชิโนแก้วใหญ่ครับ แล้วก็ขนมปัง”

แมทธีวยิ้มให้ยายหน้าจืดที่ยืนยิ้มหวานอยู่หลังเคาน์เตอร์คนเดียว

“วันนี้เข้าเมืองหรือคะ” เขาจะรู้ไหมนะว่าเธอเจอเจอทุกวัน รอ

ตั้งแต่ร้านเปิดจนร้านปิด แม้แต่เวลาที่ออกมารดน้ำต้นไม้หน้าร้าน เธอก็อ้อยอิ่งอยู่เป็นนานสองนาน คอยมองรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำที่อาจจะมาจอดแวะซื้อกาแฟ แต่ก็ไร้แวว

“ครับ เข้ามาซื้อของกินไปตุนไว้หน่อย แล้วนี่เอารถจักรยานไปซ่อมหรือยัง”

“ซ่อมแล้วค่ะ วันพรุ่งนี้จะขี่ไปถ่ายรูปทุ่งดอกลาเวนเดอร์ไปด้วยกันไหม” เมษาพูดออกไปแล้วก็ตกใจสุดขีด คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะกล้าชวนเขาก่อน ยิ่งเห็นเขาเลิกคิ้วสีน้ำตาลขึ้นแล้วมองหน้าเธองงๆ เธอยิ่งอาย

“เออ...ยะ...อย่าเข้าใจผิดนะ” หญิงสาวพูดละล้าละลักแล้วรีบซุกกาแฟมือไม้สั้น

“เข้าใจผิดว่าอะไร” แมทธิวถามหน้านิ่งเฉย แต่ในใจเขาขำ ยายหน้าจืดแทบตาย ตอนนีไบบหน้าที่เคยจืดชืดไร้เครื่องสำอางกลายเป็นสีแดงแล้ว

“ที่ฉันชวนเพราะไม่รู้ทางก็แค่นั้น” เมษาพูดได้ไม่เต็มเสียง ยิ่งเห็นตาคมๆ ของเขามองเธอไม่กะพริบ หน้าเธอก็ยิ่งร้อนแทบระเบิด ก็แค่นั้น? ถ้าแค่นั้นจริงๆ แล้วทำไมยายจืดต้องหน้าแดงด้วย เขาก็ไม่ได้คิดว่าเธอจะชวนไปเดทสักหน่อย ทำไมต้องอายมากขนาดนั้น ยายจืดนี้ทำตัวน่าสงสัยจริงๆ

“ไปก็ได้ ผมว่างๆ อยู่ อยากหาที่เสียบๆ เขียนหนังสือด้วย”

“หา! คุณจะไปกับฉันจริงๆ เหรอ”

“ใช่ ผมเขียนหนังสืออยู่ที่บ้านมาสามวันแล้ว เริ่มจะเบื่อกๆ อยากเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง เอาจ้ะ คุณไปถ่ายรูป ผมไปเขียนหนังสือ แล้วเราเอาของกินไปด้วยดีไหม”

“ดีค่ะ ฉันฉันเอากาแฟกับของกินไปเอง”

“โอเค ฉันเจดโม่งเข้ามามารับคุณที่ร้าน แล้วเราไปปิคนิคกัน”

“แล้ว...แฟนคุณจะไม่ว่าเอาหรือ ไปกับฉันสองคน” เมษายอมรับว่าเธอลึนระทึกยิ่งกว่าเค้นคำสารภาพจากผู้ร้าย

แมทธิวมองหน้าจืดๆ ที่ฉายแววอยากรู้ อยากเห็นของเธอแล้ว อยากจะซ้ำ โธ่เอ๊ย...ยายจืดทำเป็นถามถึงแฟนเขา นี่คงอยากรู้ว่าเขาโสดหรือเปล่า อ่อนจริงๆ

“ผมไม่มีแฟน”

“เจ้! อีเจ้!!” เมษาตะโกนลั่นร้านด้วยความดีใจสุดขีด เธอวิ่งจากหน้าเคาน์เตอร์มาที่ห้องอบขนมปังหลังร้าน

“อะไรนังไอซ์ แหกปากอีกแล้ว เจ้บอกให้ทำตัวเรียบร้อยๆ ไง” ธันวาถอนหายใจด้วยความเอือมระอา ในขณะที่เฝ้าดีได้แต่หัวเราะ

“เจ้ ฟรุ้งนี่แมทชวนเค้าไปปิกนิก เจ้เค้าจะทำยังไงดี”

“น้ำหน้าอย่างแกล้งเหวอแมทจะชวนไปปิกนิก แกวางแผนหลอกอะไรเขา บอกเจ้มาดี”

“ไม่ได้วางแผนเลย เค้าแค่ชวนแมทไปดูดอกลาเวนเดอร์ แต่แมทบอกว่าไปปิกนิกเลยแล้วกัน เพราะเขาอยากหาที่เขียนหนังสือ”

“โธ่เอ๊ย ฉันก็นึกว่าเขาชวนแกไปเด็ด ไร่สาระจริงๆ ไปเฝ้าหน้าร้านไป” ธันวาเทแบ่งลงในอ่างผสมอย่างแข็งๆ

“ไม่ไป! เจ้ต้องช่วยเค้า ฟรุ้งนี่เป็นครั้งแรกที่เค้าจะได้ไปเที่ยวกับผู้ชายที่เค้าชอบสองต่อสอง แล้วเค้าไม่อยากวิต เจ้สอนมารยาทหญิงให้เค้าหน่อย ทำไงให้ผู้ชายประทับใจ เจ้มีผิวแล้วต้องรู้วิธี สอนเค้าหน่อย”

“มารยาทหญิงมันยากเกินไปสำหรับแกล้ง ฉันว่าแค่แกหุบปากให้สนิทก็น่าจะพอแล้ว แมทเขาเป็นนักเขียน เขาน่าจะชอบความเงียบสงบ แกควรพูดให้น้อย ทำตัวอยู่ในความสงบนะ ทำได้ไหม”

“แค่นี้เองหรือ ทำได้ๆ แล้วไปปิกนิกต้องแต่งตัวอะไร”

“จะใส่อะไรก็ได้ไปเถอะ ให้เขาถอดง่าย ๆ ก็พอแล้ว อ้อ...ถ้าเขา

คิดจะถอดนะ”

“อ๊ะ! นี่น้องนะ”

“ไอซ์ เຈ้จะบอกอะไรให้ละ เวลาฝรั่งเขาชวนกันไปเที่ยวสองคนแบบนี้ อย่างน้อยๆ ต้องได้จูบ แกระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ ถ้าเขารู้ว่าแกชอบเขา แกโดนมั่วพแน”

“บ้าเหรอก แค่ไปเที่ยวกันทำไมต้องจูบ ถ้ามันจูบ ฉันต่อยจริงๆ ด้วย” เมษาเดินหน้าคว่ำกลับไปทหน้าร้าน

“ไอ้พี่บ้า ยังไม่ทันไรก็แข่งน้องสารพัด ใครจะยอมเสียจูบแรกง่ายๆ ผันไปเถอะ”

“ให้มันแนเถอะ ฉันจะคอยดู” ธันวาหัวเราะคิกๆ มองตามหลังน้องสาวที่เดินหน้าบูดย่าเท่าโครมๆ หนีไปหน้าร้านอย่างช้าๆ

เมษาไม่เคยตื่นเต้นมากขนาดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอจะได้ไปเที่ยวกับผู้ชายตามลำพัง แม้จะไม่ใช่ว่าการเดตอย่างที่ฝัน แต่สำหรับเธอนี้คืออะไรที่ใกล้เคียงคำว่าเดตมากที่สุดแล้ว

ธันวาถือตะกร้าปิกนิกแล้วจูงมือน้องสาวออกมาส่งให้แมทริวด้วยตัวเอง เมื่อได้ยินเสียงรถจอดที่หน้าร้านตอนเจ็ดโมงตรง

“ผมจะพาไอซ์มาส่งก่อนพระอาทิตย์ตกนะครับ” แมทริวรับตะกร้าปิกนิกใบเชื่องมาถือไว้

“พระอาทิตย์ตกในหน้าร้อนคือห้าทุ่มนะแมท ผมให้แค่หกโมงเย็น ไอซ์ต้องถึงบ้าน”

เมษาปรายตามองพี่ชายกับพี่เขยแล้วอมยิ้มช้าๆ ตกลงว่า ‘อ๊ะ!’ หวงน้องจริงๆ หรือกำลังสร้างภาพว่าหวงน้องสาวผู้บอบบางต่อหน้าแมทริวกันแน

“ครับ หกโมงเย็นผมมาส่งให้”

ธันวามองตามรถบีเอ็มดับเบิลยูแล้วถอนหายใจเบาๆ “เริ่มต้น

ก็โกหกแล้ว นิ่งไอซ์เอ๊ย แกจะไปรอดหรือ”

“บางทีถ้าแมทรู้เหตุผลว่าทำไมไอซ์ต้องโกหก เขาอาจจะยกโทษให้ก็ได้ ถ้าเขาชอบไอซ์จริงๆ”

“ดูธันวาเขาห่วงคุณมากนะ” แมทวิหันไปพูดกับยาย
หน้าจืดที่นั่งเช็กกล้องอยู่ข้างๆ ขณะขับรถออกจากเมือง

“เรามีกันแค่สองคน เขาก็ต้องห่วงเป็นธรรมดาอะ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมเขาถึงมาตั้งรกรากที่นี่ล่ะ ทำไมเขาไม่อยู่กับ
คุณที่เมืองไทย”

เมซากลืนน้ำลายเอื้อมมือเจอบ่าถามนี้ แล้วเธอจะตอบเขาได้
อย่างไรล่ะว่าอ๊ะเห็นแก่การมีผิวมากกว่าน้องถึๆ อย่างเธอ

“ถึงเขาจะมาอยู่ที่นี่ แต่เราก็คงดีใจคอลกันทุกวันนะอะ อีกอย่าง
ที่เมืองไทยญาติๆ มีเยอะ ไม่น่าห่วงหรอกอะ”

หญิงสาวเห็นหน้าเขาเหมือนสงสัยอะไรเกี่ยวกับเธอ เห็นที่ต้อง
รีบเปลี่ยนเรื่อง

“ที่นี่สวยจังเลยนะ คุณอยู่ที่นี้มานานแล้วหรือคะ”

“ผมไม่ได้อยู่ที่นี้ ผมแค่มาดูบ้านให้แม่ ถ้าเขียนหนังสือเสร็จผม
ก็จะกลับอเมริกา”

“เหมือนฉันเลย ถ้าหมดพักร้อนฉันก็ต้องกลับเมืองไทยเหมือน
กัน”

แมทวิหันไปมองหน้าจืดๆ ที่ดูจะจ้อยลงนิดหน่อย “ถ้ามีเวลา
น้อยก็ถ่ายรูปไปเยอะๆ สิ อยากถ่ายรูปรูปตรงไหนกับบอกผมได้ ผมจัด
ให้”

ฮะ! เสียงซัดเตอร์กล้องในมือเธอลั่น

แมทวิหันไปมองก็เห็นยายหน้าจืดยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปเขา
แบบไม่บอกไม่กล่าวให้ตั้งตัว

“ฉันขอถ่ายรูปคุณเป็นรูปแรกแล้วกัน จะเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึก”

“เป็นที่ระลึกก็ยังมีดี แต่อย่าให้รู้ว่าเอาไปนอนฝันนะ” แมทธิวหยอกเธอเล่นซำๆ ไม่คิดว่าคนฟังจะหน้าแดง

“บ๊าย! ใครจะฝันถึงคุณ” เมษาอายุสุดขีด หันหน้าหนีออกไปนอกรถทันที

เกลียดคนรู้ทันจริงๆ

เมษามองสองข้างทางที่เต็มไปด้วยทุ่งดอกไม้สีเหลือง แล้วจู่ๆ พรหมสีเหลืองก็เปลี่ยนเป็นพรหมสีม่วงปลูกไปบนเนินเขาตรงหน้า

“แมท! นั่นทุ่งดอกลาเวนเดอร์ใช่ไหม”

“ใช่ มันอยู่หลังหมู่บ้านผมไปแค่กิโลเดียว” แมทธิวขับรถไปตามถนนลาดยาง ก่อนจะเลี้ยวเข้าถนนดินอัดแน่นแล้วไปจอดริมแม่น้ำสายเล็กๆ ที่ไหลผ่านหลังหมู่บ้าน

“สวยมากเลย” เมษารีบเปิดประตูรถลงมา เธอมองทุ่งดอกลาเวนเดอร์ที่ปลูกอยู่อีกฟากของแม่น้ำ โดยมีสะพานหินโบราณเล็กๆ ทอดข้ามไป ตอนนี้อยู่กับสีเหลือง สีคู่ตรงข้ามกำลังทำให้เธอตาพร่า โทนจะท้องฟ้าสีฟ้าจัดไว้ก่อนเมฆนั้นอีก ยิ่งทำให้ภาพตรงหน้าสวยจัดยิ่งขึ้น

“จากมุมนี้คุณจะเห็นทั้งไร่ดอกลาเวนเดอร์แล้วก็ไร่ดอกแรปที่ชาวไร่เขาปลูกติดกัน” แมทธิวยกตะกร้าปิกนิกออกมา

“ชอบคุณมากนะแมทที่พามา ฉันไม่เคยเห็นไร่ดอกไม้สวยๆ แบบนี้เลย” เมษามองหน้าหล่อๆ ตาเป็นประกาย

“เอาละ ก่อนที่คุณจะไปถ่ายรูป เรามาหาที่นั่งกันก่อนดีกว่า”
ว่าแล้วแมทธิวก็นั่งบนพลาสติกรองนั่งเนื้อหนาขนาดใหญ่เดินไปคูตามริมตลิ่ง ก่อนจะปลูกกล้วย ต้นแอปเปิ้ลยักษ์ และเดินกลับไปทิ้งรถ ยกโต๊ะเล็กๆ กับตะกร้าปิกนิกขึ้นมา โดยที่เมษาหัวกระเป๋

แลกเปลี่ยนให้เขา

“คุณไปถ่ายรูปรูปเถอะ ผมจะนั่งทำงานอยู่ที่นี้แหละ” ชายหนุ่ม
กางโต๊ะเล็กๆ ลงบนแผ่นพลาสติกแล้วตั้งแลปท็อปออกมาวาง

“ไอซีไปถ่ายรูปรูปละนะ ถ้าคุณหิวก็ทานได้เลย ไม่ต้องรอ”

เธอคว้าหมวกแก๊ปมาสวม คว่ำก้นลงแล้วเดินลิ่วๆ เลาะไปตาม
ริมแม่น้ำที่ใสจนมองเห็นก้อนหินก้อนแม่น้ำ โดยไม่รู้ว่ามีแมทริวมองตาม
หลังเธอไป จนหญิงสาวเดินข้ามสะพานหินไปฝั่งตรงข้าม ก่อนจะหาย
ไปในทุ่งดอกลาเวนเดอร์

“ได้ออกจากบ้านบ้างก็ดี” แมทริวมองทุ่งดอกไม้ตรงหน้าแล้ว
อมยิ้ม

อย่าว่าแต่เมษาที่ไม่เคยเห็นทุ่งดอกไม้สวยๆ แบบนี้ ตั้งแต่เปิด
บริษัทนายเขาก็ไม่เคยเห็นอะไรที่เจริญหูเจริญตามากไปกว่าสาวสวย
สวมชุดบิกินีริมหาด แต่นานวันเข้าความสุขของสาว ๆ พวกนั้นก็กลับ
กลายเป็นความชินชา ความน่าตื่นเต้นเพียงอย่างเดียวที่ทำให้หัวใจเขา
สั่นไหวได้คือ วินาทีรอฟังผู้พิพากษาคัดสินคดีลูกความของเขา

แมทริวเทกาแพหอมๆ ไล่แก้ว หยิบแซนด์วิชคู่ใหญ่มากินแล้ว
นั่งพิมพ์ต้นฉบับไปเรื่อยๆ โดยมีสายลมเย็นหอบกลิ่นดอกไม้ลอยมา
เป็นระยะพาให้หลงลืมเวลา

เขาเงยหน้าขึ้นมามิดเอวคลายความเมื่อยขบ และมองข้ามมอง
ขวาหายายหน้าจิตที่ไม่รู้จะไปถ่ายรูปอยู่ตรงไหน

“จะเที่ยงอยู่แล้ว หายไปไหนของเขา” แมทริวลุกขึ้นยืน ตาตาม
กวาดมองไปทั่วทุ่งดอกลาเวนเดอร์ที่แสนกว้างใหญ่แล้วใจคอไม่ค่อย
ดีเมื่อไม่เห็นยายหน้าจิต

เขาตัดสินใจเดินเลาะริมแม่น้ำแล้ววิ่งข้ามสะพานหินไปยังทุ่ง
ดอกลาเวนเดอร์ กวาดตามองไปทั่วเนินสีม่วงที่กว้างใหญ่สุดสายตา
ก็
ไม่เห็นเธอ

“ไอซ์!” แมทริวตะโกนเรียกหญิงสาว แต่ไม่มีเสียงตอบ

เขามองไปรอบๆ เป็นห่วงเธออย่างบอกไม่ถูก เมษาเพิ่งมาอยู่ที่นี้ เธออาจหลงทาง หรืออาจจะเจอคนไม่ดีเข้า นึกถึงตรงนี้แล้วเขาก็ไม่อยากจะคิดต่อ แต่เขารู้สึกถึงความกลัวที่คืบคลานเข้ามาในใจ

“ไอซ์! อยู่ที่ไหน!!” แมทริวกำมือแน่นเมื่อไม่มีเสียงตอบกลับมา

บ้าเอ๊ย...เขาไม่น่าปล่อยให้เธอไปคนเดียวเลย ถ้าเธอหายไปหรือเป็นอะไรไป เขาจะบอกพี่ชายเธอว่าอย่างไร

“ไอซ์! ได้ยินเสียงผมไหม ไอซ์!!” แมทริวกัดกรามกรอด ร้อนรนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกเมื่อมีแต่เสียงลมตอบกลับมาจากทุ่งดอกไม้ที่กว้างใหญ่

เมษาไปไหน เธอเดินไปไกลแค่ไหนถึงไม่ได้ยินเสียงเขา ต้นลาเวนเดอร์สูงแค่หัวเข่า ต่อให้เธอหกล้มอยู่กับพื้นเขาก็ต้องเห็น

“แมท” เสียงหวานดังแว่วตามลมมาจากทุ่งดอกแรปที่อยู่อติดกัน

แมทริวหันขวับทันที แล้วเขาก็เห็นยายหน้าจืดโบกมือให้ก่อนจะป็นรั้วไม้ข้ามกลับมาที่ทุ่งดอกลาเวนเดอร์

ชายหนุ่มไม่อยากยอมรับเลยว่าเขาโล่งใจอย่างบอกไม่ถูกเมื่อเห็นรอยยิ้มบนหน้าจืดๆ ของเธออีกครั้ง

4

“ไปไหนมา” แมทธิวถามน้ำเสียงราบเรียบ กัดกรามแน่น ด้วยความโมโห ใจนี้ก็จะยากจะติดยาตัวดีตรงหน้าจริงๆ ข้อหาทำให้เขาห่วงมากขนาดนี้

“ข้ามไปไอร์แลนด์ นี่ๆ ไอซ์เจอเบอร์รี่ป่าสีดำ หวานมากเลย ลองกินดูสิ”

เมษากางหมวกแก๊ปออกให้เขาดูเบอร์รี่ป่าสีดำลูกโตที่เธอเก็บมา แก้มยังมีดอกลาเวนเดอร์ที่เธอแอบเด็ดมาอีกเต็มกำมือ

แต่นั้นไม่ทำให้แมทธิวคลายความโมโห เขาคิดว่าข้อมือเล็กแล้ว จู๋เธอเดินออกจากทุ่งดอกไม้ทันที

“นี่ๆ เป็นอะไรคะ” เมษาเดินตามคนหน้าหงิกมาเรื่อยๆ โดยที่เขาไม่มีแว่เห็นว่าเธอจะปล่อยมือเธอ

‘ตาบ้า ถามก็ไม่ตอบ แต่มือเขาอุ่นดีจังเลย แล้วยังนุ่มมากอีกด้วย คิๆ ได้จับมือเขาแหละ ดีใจจัง’

“ไปล้างมือซะ จะได้มากินขนมปัง” แมทธิวปล่อยมือคนหน้าระรื่นเมื่อมาถึงต้นแอปเปิ้ลยักษ์

เมษาวางของในมือลงแล้วเดินไปที่สะพานไม้เล็กๆ ซึ่งทอดตัวลงไปในแม่น้ำ เธอย่อตัวลงวกน้ำใสเย็นล้างหน้าล้างมือแล้วเดินกลับ

มาที่ต้นแอปเปิล นั่งลงข้างๆ คนหน้าเรียบเฉยที่เหมือนจะไม่ให้เธออยู่

“เป็นอะไรหรือ” หญิงสาวหยิบขวดน้ำมาดื่มแล้วหยิบแซนด์วิชมากินด้วยความหิว โดยไม่รู้ตัวว่าคนข้างๆ ถอนหายใจหลายครั้ง

“เปล่า” แม่ทริวนิ่งก้มหน้าก้มตาพิมพ์ต้นฉบับอีกครั้ง ทั้งๆ ที่สมาธิแตกกระเจิงไปหมดแล้วเมื่อไม่เห็นเธออยู่ในสายตา

เมฆาถอดรองเท้าออกแล้วเอนตัวลงนอนหนุนหมอนใบใหญ่ที่เขาเอามาจากบ้าน จากนั้นก็หยิบกล่องมาเช็ครูปแล้วปรายตามองผู้ชายหน้าหนึ่งที่เอาแต่นั่งพิมพ์โดยไม่สนใจจะพูดอะไรกับเธอ

‘โกรธอะไรหรือเปล่าพระเจ้า ขึ้นไปปล่อยให้โกรธเราอาจจะวัดได้ จ้อหน่อยดีกว่า’

เมฆาเอี้ยวตัวไปหยิบกล่องคุกกี้ในตะกร้ามาวางไว้ให้เขาแล้วรินกาแฟเติมในแก้วให้อีก ก่อนจะเอนตัวลงนอนเงยบๆ รอคูปฏิกิริยาตอบกลับจากคนหน้าบูดข้างๆ

“ขอบคุณนะ”

เสียงนุ่มๆ และรอยยิ้มมุมปากของเขาทำเอาเธอเขินตัวแทบระเบิด

‘อยู่ในความสงบไว้ไอ้เธอ เขาเป็นนักเขียน เขาชอบความสงบและความสงบทำให้เขาดีสุขุม ดูเยือกเย็น นุ่มลึก ผู้ชายแบบนี้ถูกสเปกงานนนะ’

เมฆาคำว่าหนังสือนิยายหวานเลี่ยนของอันวามานอนอ่านเงยบๆ อยู่ข้างๆ แม่ทริว สร้างภาพให้สมกับที่โกหกเขาว่าเธอเป็นสาวกนิยายรักโรแมนติกทั้งๆ ที่อ่านแล้วโคตรจะง่วงเลย

ลมเย็นๆ กลางฤดูร้อนหอบกลิ่นดอกไม้ลอยมาเป็นระยะๆ นกตัวเล็กๆ กำลังร้องเพลงหรือด่ากันอยู่ก็ไม่น่าสนใจ แอปเปิล เธอวางหนังสือลงข้างตัวด้วยไม่ว่าจะถ่างตาสร้างภาพอีกต่อไปแล้ว ขอหลับไปพร้อมกับกลิ่นดอกไม้ที่ลอยมาก็แล้วกัน

แมทธิวปรายตามองยายหน้าจืดที่นอนหลับอย่างแสนสบายอยู่ข้างเขาแล้วหัวเราะเบาๆ เขาดึงหนังสือนิยายเล่มหนาออกจากมือเธอนี้ว่รื้อพลิกดูอย่างขี้เล่นของเธอให้พ้นหน้าผาก มองขนาบตาขวางอนที่ไม่มีมาศคารา จมูกโด่งนิดๆ ที่ดูก็รู้ว่าธรรมชาติ ริมฝีปากแดงเรื่อโดยไม่ต้องแต้มลิปกลอส แก้มนวลที่เขามักจะเห็นแดงเรื่อเป็นระยะๆ โดยไม่ต้องจ้อบลิ้นขออน หน้าอกอวบซุกซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวที่เขาไม่แน่ใจว่าถ้าถอดออกแล้วจะมีขนาดเท่านี้หรือว่าเหลือเพียงครึ่งเดียว เพราะอีกครั้งคือฟองน้ำ ทางเกยยื่นเข้ารูปอดส่วนโค้งส่วนเว้าของเอวบางและสะโพก จะว่าไปยายจืดนี้ก็เซ็กซี่ทีเดียว แต่ก็คงสู้สาวฮอตที่เขาที่ปีชไม่ได้

เขาเอนตัวลงนอนหนุนหมอนใบเดียวกับเธอ หยิบเอกสารคดีของแอนโทนีมาอ่านอย่างสบายๆ ไม่บ่อยนักหรอกที่เขาจะปล่อยให้ผู้หญิงที่นอนอยู่ข้างตัวหลับอย่างเป็นสุขโดยมีเสื้อผ้าอยู่บนตัวครบทุกชิ้น

เมษาลืมตาขึ้นช้าๆ เมื่อได้ยินเสียงลมหายใจอยู่ใกล้เธอ มาก หญิงสาวหันไปมองข้างตัวแล้วก็ตกใจเมื่อเห็นแมทธิวนอนอยู่ใกล้มากจนจมูกของเขาแทบจะสัมผัสแก้มเธออยู่แล้ว

หญิงสาวลุกพรวดทันที และยิ่งตกใจมากขึ้นเมื่อเขาจับมือเธอไว้ทั้งๆ ที่หลับ เธอรีบแกะมือชายหนุ่มออกแล้วลุกขึ้นยืน ก้มมองตัวเอง เมื่อเห็นทุกอย่างยังอยู่ในสภาพเดิมก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

เมษาเดินหนีไปที่สะพานไม้เล็กๆ ถอดรองเท้าออก พับขากางเกง แล้วนั่งแกว่งเท้าเล่นในน้ำเย็นๆ หญิงสาวมองทิวทัศน์ตรงหน้าและถอนหายใจเบาๆ เมื่อนึกถึงอามาโนะทึโทโร มาส่งข่าวเรื่องคดีตอนที่เธอถ่ายรูปรูปอยู่ในทุ่งดอกแรป

สองพ่อลูกนั้นไม่ปล่อยพวกเธอจริงๆ ตัวลูกนะไม่เท่าไร แต่ตัว

พอนี้สิ กล้าส่งคนไปยังหมู่ลูกน้องเธอถึงแฟลตตำรวจ แม้จะเป็นแค่การ
ยิงชู้ แต่เห็นทีจะปล่อยไว้ไม่ได้

“นั่งทำอะไร”

เสียงนุ่มคั่นหูทำเอาเมษาต้องรีบปรับสีหน้าและแววตาแข็งกร้าว
ให้อ่อนละมุนลง

“นั่งดูวิวคะ ไม่เขียนหนังสือแล้วหรือ”

“ไม่เขียนแล้ว วันนี้เขียนได้เยอะพอแล้ว” แมทธิวนั่งลงข้างๆ
เธอ เขาถอดรองเท้าออกแล้วนั่งห้อยขาแกว่งเท้าเล่นในน้ำอย่างสบายๆ

“ถ้าเขียนเสร็จแล้วขอไอซ์อ่านได้ไหม”

“ได้สิ แต่มันจะน่าเบื่อสำหรับคุณหรือเปล่า มีแต่คดี มีแต่เรื่อง
กฎหมาย”

“ไม่หรอกคะ น่าสนุกดีออก ไอซ์เป็นแฟนซีรีส์พวกคดีปริศนานะ”

“นั่นมันหนัง แต่ของम्मนี้วิเคราะห์คดีจริงๆ”

“นั่นยังน่าสนุกใหญ่เลย เล่าให้ฟังคร่าวๆ ก่อนได้ไหมคะ”

แมทธิวหัวเราะเบาๆ แล้วมองไปที่ทุ่งดอกลาเวนเดอร์ตรงหน้า
ผู้หญิงหลายคนที่เคยร่วมเตียงกับเขา ไม่มีใครถามถึงงานที่เขาทำ
สักคน ทุกคนสนใจแค่ตัวเขา เงินในกระเป๋า รวมถึงหาวิธีมัดใจเขาให้
อยู่กับพวกเธอนานๆ แต่ยายจิดนี่กลับสนใจงานที่เขากำลังโกหกเธอ
มากกว่า

เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มๆ แล้ว ผ่านผู้หญิงมากี่มาก ทำไมจะดูไม่ออก
ว่ายายจิดนี่แอบชอบเขา แล้วที่ชวนเธอมาปิกนิกก็แค่อยากจะทำาที่
ของเธอว่าพร้อมจะ ‘อ้อย’ เขาแค่ไหน เผื่อว่าคืนนี้เขาอาจจะมึนเพื่อน
นอนแก๊งข้างหลังจากไม่ได้นอนกับใครมาเกือบสัปดาห์ แต่พอมาถึง
นอกจากยายจิดจะไม่มีที่ท่าว่าจะอ้อยแล้ว เธอกลับปล่อยให้เขาทำงาน
ส่วนตัวเองก็ไปเที่ยวเล่นถ่ายรูปหน้าตาเฉย กลับมากินแล้วก็หลับ
เขาแกล้งนอนจับมือก็แทะออก จนแมทธิวชักจะงกับท่าที่ของเธอแล้ว

“เล่าให้ฟังหน่อยนะ”

เสียงออดอ้อนของเธอทำให้เขากลับหัวเราะไม่อยู่

“ไม่เล่า นี่เป็นความลับทางธุรกิจนะคุณผู้หญิง”

“ไม่เล่าก็อย่าเล่า”

แมทธิวมองหน้าจืดๆ ที่เหมือนจะนอนเขาแล้วเขยิบเข้าไปนั่งใกล้ๆ เธอ

“งอนอะไร” ชายหนุ่มถามเบาๆ เพราะไม่บอยนักหрокที่เขาจะโดนผู้หญิงงอน

“ไม่ได้งอน” เมษาน้ำร้อนเมื่อเขาเขยิบเข้ามานั่งจนชิด

“ไม่ได้งอนแล้วทำไมทำหน้าแบบนี้” แมทธิวขยับเข้าไปใกล้เธออีกจนไหล่เกยไหล่ เขาเริ่มรู้สึกว่าการแกล้งผู้หญิงให้หน้าแดงนี่มันสนุกจริงๆ

“ถอยไปนั่งห่างๆ ได้ไหม” เมษาจะทนไม่ไหวแล้ว ตอนนี้ร่างกายเธอสั่นสะท้านร้อนวูบวาบ ยิ่งเขาเข้ามาใกล้มากเท่าไรเธอยิ่งสั่น น้ำนมที่ว่ายเย้นยังสัมผัสเธอไม่ได้

“ไม่งอนก็ไม่งอน จ้นเราไปพายเรือเล่นกันไหม” แมทธิวยอมถอยออกมานิดหน่อย น่าแปลกที่เขาชักจะชอบแก้มแดงๆ ของเธอขึ้นทุกที

“ไปสิ” เมษาตอบเขาไปอย่างนั้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้ขึ้นชอบการพายเรือสักเท่าไร แต่เพราะน้ำเสียงนุ่มๆ ของเขาที่พูดอยู่ใกล้หูเธอมากทำให้หัวใจหญิงสาวเต้นเร็วขึ้น เธอควรทำอะไรสักอย่างให้หัวใจดวงน้อยเต้นช้าลงบ้าง

แมทธิวลุกขึ้นยืนแล้วดึงมือเล็กให้เธอเดินตามมา ได้สะพานหินมีเรือเก๋าลำหนึ่งจอดอยู่ ดูจากสภาพแล้วยังดีมาก

“คุณพายเรือเป็นหรือเปล่า” เมษาถามเพื่อความแน่ใจ

“พอได้” แมทธิวตอบหน้านิ่ง

หญิงสาวรู้สึกว่าคุณค่า “พอได้” ของเขาดูไม่ค่อยปลอดภัยสำหรับ

เธอเลย แต่โอกาสที่จะได้พายเรือเล่นกับเขาท่ามกลางบรรยากาศสุดโรแมนติก เป็นช่วงเวลาดีๆ ที่เธอไม่อยากพลาด เพราะนี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของเธอเลยก็ได้

เธอก้าวลงเรือลำเล็กโดยมีแมทธิวจับมือไว้ตลอด เมื่อคนตัวใหญ่ก้าวขายาวๆ ลงมา เรือลำเล็กก็ดูเหมือนจะโอดครวญนิดหน่อย

“มันจะไหวหรือแม่ท” เมฆามองเรือที่จมลงจนกราบเรือเริ่มจะปริ่มน้ำตามน้ำหนัก

“น่าจะไหวนะ” แมทธิวหยิบไม้พายมาดันเรือลำเล็กออกจากตลิ่งไปช้าๆ “กลัวหรือ” เขามองหน้าจืดๆ ที่เริ่มซีดลงๆ ยามที่เรือออกมากลางแม่น้ำ

“ไม่กลัว แต่ไม่อยากเปียก” เมฆาตอบตามตรง ตอนนี้อเธอเริ่มใจคอไม่ดี เมื่อน้ำปริ่มกราบเรือจนน่าหวาดเสียว แม่น้ำสายนี้จะเป้นแค่แม่น้ำสายเล็กๆ ไม่กว้างเท่าไร มองด้วยสายตาก็ไม่น่าจะลึก เพราะเธอเห็นก้อนหินที่กั้นแม่น้ำได้อย่างชัดเจน

เธอรวยน้ำเป้น แต่ไม่อยากเปียกต่อหน้าเขา บรรยากาศโรแมนติคอย่างนี้เธออยาก ‘สวยและดูดี’ เหมือนนางเอกหนังยุคแปดศูนย์ ที่มักสวมชุดกระโปรงลายดอกไม้แสนหวาน ผม้วนเป้นลอนจีดสเปรย์จนแข็ง แม่โดนพายุกดูร้อนถล่มใส่ผมก็ม่กระเซิง และป้องกันฝ้าแดดขึ้นหน้าด้วยหมวกสานปีกกว้าง นั่งเอนกายเล็กน้อยพอสวยๆ แล้วส่งยิ้มหวานสุดขีดให้พระเอกรูปหล่อกล้ำมใหญ่ที่กำลังพายเรือให้นั่ง

ไม่เซ่สวมเสื้อเจี๊ต กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ แถมยังต้องลุ้นระทึกอีกว่าน้ำจะเข้ามาในเรือตอนไหน หรือมันใกล้จะจมหรือยัง

“น้ำใสจรงเลยนะ ผิดกับแม่น้ำที่เมืองไทยเลย ที่โน่นน้ำเป็นสีน้ำตาล ไม่ใสแบบนี้” เมฆาทำใจดีสู่น้ำ ทั้งๆ ที่ตอนนี้อเธอนั่งตัวเกร็งจนตะคริวจะกินอยู่แล้ว ยิ่งเขาพายเรือช้าลงเท่าไร เธอยิ่งหนาวๆ ร้อนๆ

“น้ำมาจากหิมะบนเทือกเขาแอลป์นะ เลยทั้งใส ทั้งเย็น”

“เอาไว้ถ้าคุณมีโอกาสไปเที่ยวเมืองไทย ฉันจะพาคุณนั่งเรือหางยาวเที่ยวแม่น้ำเจ้าพระยาบ้าง”

“เรือหางยาวเป็นยังไง”

“มันก็คือสปีดโบตแบบไทยๆ นะคะ รับรองสนุกจนลืมไม่ลง”

“เอาสิ ถ้ามีเวลาผมไปแน่ คุณต้องพาผมเที่ยวด้วย”

“ได้เลย” เมษายกคิ้วข้างหนึ่งให้เขาแล้วยิ้ม

“หึๆ มาเมื่อไหร่แม่จะคงเดินอวดทั้งกรมเลย”

แมทริวพายเรือเลาะตลิ่งเข้ามาใกล้ต้นเซอริรีขนาดใหญ่ที่ลำต้นเอนตัวลงมาในแม่น้ำ นกตัวเล็กๆ เจ้าถิ่นส่งเสียงเจื้อยแจ้วขณะกินบุฟเฟต์เซอริรีฟรี

“กินเซอริรีไหม”

“กินค่ะ”

แมทริวพายเรือเข้าไปใกล้ต้นเซอริรี เมษาดึงกิ่งเอาไว้แล้วเอื้อมมือไปเก็บเซอริรีสีแดงสดลูกโตที่ออกเต็มต้นมาใส่ในเรือ

“นี่คุณรู้ไหม ที่เมืองไทยเซอริรีแพงมากนะ มาที่นี่ไอซ์จะขอกินให้สะใจเลย”

“มิน่า ผมเห็นคุณเก็บแต่เบอร์รี เซอริรี มานี่มา ผมช่วยดึงกิ่งให้” แมทริวโน้มตัวไปดึงกิ่งเซอริรีให้เธอ เมื่อน้ำหนักตัวเอนมาข้างเดียวเรือลำเล็กจึงโคลงตามแล้วพลิกทันที

ตูม! เสียงน้ำกระຈាយ

เมษาจมลงไปในน้ำ ก่อนจะตั้งหลักแล้วดันตัวขึ้นมา เธอรีบคว้ากิ่งเซอริรีเอาไว้แล้วมองหาพ่อตัวดีที่ไม่รู้ว่าหายไปไหน

“แมท!” หญิงสาวตะโกนลั่นท้องน้ำ

แมทริวโผล่พรวดขึ้นมาจากน้ำ เมื่อเห็นสภาพเธอกับเขาที่เปียกไปทั้งตัวก็หัวเราะดังลั่น

“เย็นดีไหม” เขาขำเมื่อเห็นหน้าหงิกๆ ของเธอ

“คนบ้า หัวเราะอะไร หนาวจะตาย” เมษาคืนน้ำใส่เขาพลางทำหน้าหงิก เธอทอดตัวเองไว้แน่นเพราะน้ำเย็นจนขลุก

แมทธิวลอยเข้าไปใกล้หญิงสาวแล้วพุ่งเข้ารวบเอวบางเอาไว้ ดันเธอเข้าไปใต้ต้นเซอวีรี

“นี่ ปล่อยนะ!” เมษาดันหน้าอกเขาไว้ เขินจนตัวแทบระเบิด เมื่อจู่ๆ ก็โดนกอด

“หนาวไม่ใช่หรอ” แมทธิวมองริมฝีปากอิมที่สั่นเพราะความหนาวตรงหน้าแล้วอยากจูบเธอจนบอกไม่ถูก เขาขยับเข้าไปใกล้จนจมูกสัมผัสกัน

“อย่า...” หญิงสาวก้มหน้าหนีลงขอบอกเขา ไซ้...เธอหนาว แต่ริมฝีปากของเขาที่อยู่ใกล้ริมฝีปากเธอมากและอ้อมแขนแข็งแรงที่กอดเธออยู่ทำให้หนาวยิ่งกว่าแช่อยู่ในน้ำเย็นๆ

“ทำไม” ชายหนุ่มกระซิบกับริมฝีปากเธอ นึกแคลงใจ ดูแล้วเธอก็ชอบเขา แต่ทำไมไม่ให้จูบ

“ฉันไม่เคยจูบกับใคร”

แมทธิวมวดคิ้วมุ่น ก่อนเซยคางเธอขึ้นแล้วมองดวงตาดำขลับด้วยความสงสัย เขาได้ยินไม่ผิดไซ้ไหมที่ว่าเธอไม่เคยจูบกับใคร เพราะนั่นอาจหมายถึงเธอไม่เคยผ่านมือใครด้วยหรือเปล่า

“รอคนที่ไซ้เธอ”

“ไซ้ ไช้รอคนที่ไซ้ จะเก็บจูบแรกไว้ให้เขา”

แมทธิวมองหน้าแดงๆ ตรงหน้าแล้วชักจะมึนกับความคิดของเธอ...ไฉนที่ชอบกับคนที่ไซ้ มันไม่ใช่คนเดียวกันหรอ

“ผมไม่เข้าใจ ในเมื่อคุณชอบผม แล้วผมไม่ใช่ผู้ชายคนนั้นหรอ ไช้”

“ใครบอกว่าฉันชอบคุณ” เมษาก้มหน้าจู่ดลงกับอกเขา ‘ตาบ้าเอ๊ย รู้ได้ยังไงวะ แล้วฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเนีย’

“ไม่เห็นต้องมีใครบอก ผมไม่ใช่เด็กผู้ชายอายุสิบห้าสิบหกนะ ไอซ์ ทำไมจะดูไม่ออกว่าคุณคิดยังไงกับผม”

ชายหนุ่มปรบคองแก้มแดงก่ำเอาไว้เมื่อเธอไม่ยอมสบตาเขา อารมณ์แบบนี้ยากี่จะดำรงจ้านด้วยหลักฐาน เหลือแค่คำรับสารภาพเท่านั้น

“คุณชอบผมใช่ไหมไอซ์”

แมทธิวจ้องมองดวงตาดำขลับ รอคอยคำรับสารภาพว่า ‘ใช่’ จากปากเธอ เว้นแต่ถ้าเธอไม่ยอมรับสารภาพ เขาก็มีวิธีค้นหาความจริงในแบบ แมทธิว เวสต์

เมฆามองผู้ชายตรงหน้าด้วยใจเต้นระทึก เธอยอมรับว่าชอบเขา และตอนนี้เขาก็รู้แล้ว แต่ที่เธอไม่รู้คือเขาคิดอย่างไรกับเธอ

เธอค่อนข้างมั่นใจว่า เขาไม่ได้ชอบเธอ

“ฉันชอบคุณก็จริง แต่ไม่รู้ว่าคุณคือคนคนนั้นหรือเปล่า เพราะฉะนั้นถ้าตอนนี้คุณยังไม่ได้ชอบฉันก็อย่ามาจกจกแบบนี้ เพราะฉันกำลังรอผู้ชายคนนั้นอยู่”

แมทธิววิ่งเอบางมากอดให้แน่นขึ้นอีก เขาหมั่นได้ยายหน้าจีดนัก อยู่ในอ้อมแขนของ แมทธิว เวสต์ ยังจะกล้าพูดว่ารอผู้ชายอื่น ยายนี้ซักจะพูดจาเอาแต่ใจตัวเองเกินไปแล้ว

เขารั้งต้นคอเธอเข้ามาใกล้ ไล่นิ้วโป้งไปตามริ้วปากสันระริกเบาๆ แล้วกดลงไป ดวงตาสีน้ำตาลจับจ้องใบหน้าแดงก่ำไม่กะพริบ เขาอยากจูบเธอให้ละลาย จูบให้ขาดใจตายอยู่ในอ้อมแขนเขา อยากจะส่งสอนคนปากดีที่กล้าพูดว่ารอผู้ชายคนอื่นทั้งๆ ที่ตัวเองเพิ่งสารภาพว่าชอบเขาอยู่

ในเมื่อเธอรอคนที่ใช่ เขาก็จะทำให้เธอรู้ว่าเขาใช่แหละคือผู้ชายคนนั้น!

“ผมอยากจะรู้ว่าผมคือคนที่ใช่สำหรับคุณหรือเปล่า” แมทธิว

กตริมฝีปากลงบนนิ้วโป้งทั้งสองข้างซึ่งอยู่บนเรียวปากเธอทันที

“นี่คุณ!” เมษาเบิกตาโพลง ตกใจสุดขีดเมื่อเกือบโดนเขาขโมยจูบโดยไม่ทันตั้งตัว เธอตันโหล่เขาออก แต่กลับถูกกดแน่นจนเรื้อนร่างบอบบางแนบชิดกับร่างกายของเขาทุกสัดส่วน

“จำไว้ล่ะไอ้ จูบแรกของคุณต้องเป็นของผมเท่านั้น”

หญิงสาวสบตากับเขาแล้วหัวใจสั่นอย่างรุนแรง เธอไม่เคยหวั่นไหวเพราะการมองตาผู้ชายคนไหนมากเท่าดวงตาสีน้ำตาลคู่นี้ คำพูดเอาแต่ใจของเขาช่างทำทลาย อดดี และคนอย่างเมษาก็ชอบเรื่องทำทลายเป็นชีวิตจิตใจ

“ถ้าคุณอยากได้ ก็ต้องพิสูจน์ว่าคุณเป็นคนคนนั้น”

แมทธิวยิ้มมุมปากเมื่อได้ยินคำพูดทำทลายจากผู้หญิงจัดขีดที่ทำให้เลือดในกายเขาเดือดพล่านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ตอนนี้อยากจะกลับเข้าร่างทนายจริงๆ และจะกำราบคนในอ้อมแขนให้อยู่หมัด จะให้ผู้หญิงอย่างเธอลิ้มไฉ่สุภาพบุรุษนักเขียนจอมปลอมคนนี้เมื่อได้ลิ้มรสผู้ชายอย่าง แมทธิว เวสต์ ตัวจริง

‘ยายหน้าจืด สวยก็ไม่สวย อิมก็ไม่อิม ตัวเท่าลูกแมวแล้วยังจะกล้าทำทลายคนอย่างแมทธิว อีกไม่นานหรอก จูบแรกของเธอต้องเป็นของฉัน และคนอย่างฉันจะไม่หยุดแค่จูบแน่’

“ผมจะทำให้คุณรู้ว่าผมคือคนคนนั้น”

“แมท...นี่คุณ?” เมษามองตาแมทธิวแล้วใจสั่น ขนลุกเกรียว นี่เขาพูดอะไร หมายความว่าอย่างไรที่ว่าจะเป็นคนคนนั้น หมายความว่าเขาจะคบกับเธอใช่ไหม จริงดิ...เอ๊ะ! แต่ทำไมรู้สึกเหมือนเขาอยากเอาชนะมากกว่า

เมษาขึ้นจากเรือลำเล็กแล้วเดินตามคนตัวใหญ่มาที่ต้นแอปเปิลยักษ์ริมน้ำในสภาพเปียกทั้งคู่ เธอถอดตัวเองไว้แน่น ปากสั่น

ก็ๆ เมื่อร่างกายปะทะกับสายลมที่พัดผ่าน

แมทธิววิ่งไปที่รถแล้วหยิบเสื้อแจ็กเก็ตเนื้อหนาของเขามา

“ใส่ไว้ก่อน เดี่ยวจะไม่สบาย” เขารีบสวมเสื้อให้เธอ เพราะเสื้อเข็ดสีขาวยเปียกน้ำบางจนเห็นรูปร่างเพรียวบาง

“กลับเลยเหอะคะ” เมฆามองเขาเก็บข้าวของใส่ในรถอย่างรวดเร็ว

“ใช่ แต่เดี๋ยวไปทำตัวให้แห้งที่บ้านผมก่อน ถ้าคุณกลับบ้านในสภาพนี้ ผมได้ตอบคำถามฉันว่าไม่จบแน่”

แมทธิวเก็บของใส่รถจนหมดแล้วเดินไปหาหญิงสาว จับผมดำยาวที่เปียกชุ่มออกให้พ่นน้ำผากเธอ

“อีกอย่าง ผมสัญญากับฉันว่าไว้ว่าจะไปส่งคุณตอนหกโมงเย็น ถ้าผิดคำพูดตั้งแต่ครั้งแรกที่พาคุณมาเที่ยว ต่อไปเขาคงไม่ให้คุณออกมากับผมอีกแน่ๆ”

เมฆาพยักหน้า ตกลงว่าเธอเป็นตำรวจอายุจะสามสิบหรือเป็นนักเรียนมัธยมที่เพิ่งอายุสิบแปดกันแน่